

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Nikkelen Mascotte

Nr 2184

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Nikkelen Mascotte

HOOFDSTUK I

BIJ DE JUWELIER

Het was ongeveer drie uur in de namiddag, toen een grote en, natuurlijk, peperdure, donkerblauwe gelakte limousine stil hield voor het winkelhuis van de heer Favier, een der meest bekende juweliers van de rue de la Paix en misschien wel van geheel Parijs.

De wagen werd bestuurd door een deftige chauffeur, gehuld in een getailleerde, muiskleurige uniform, met mouwopslagen en versierd met grote vergulde knopen.

Het portier werd van binnen geopend en uit de auto steeg een zwaarlijvige, grote vrouw gehuld in een prachtige bontmantel.

De dame had zeer licht blond haar, van een eigenaardige kleur, die niet geheel en al natuurlijk scheen te zijn. Het was à la page geknipt en ging voor een deel schuil onder een hoed van zwart fluweel met grote rand en versierd met een witte reigerveer, die om de bol was gegarneerd.

Verder vertoonde zij een paar machtige schouders, een dikke, gevulde hals en benen die, als zij niet waren gehuld in zeer dunne nylons, best van een worstelaar hadden kunnen zijn.

Zij wendde zich tot de chauffeur en riep met een schelle stem:

— Wachten, Adolphe!

De chauffeur tikte laconiek even aan zijn pet, zonder zelfs ter zijde te blikken.

De dame liep met coquette pasjes over het trottoir en trad de winkel van Favier binnen, waar zij aanstonds door de eigenaar in persoon werd ontvangen.

Het was een grote zaal, meer dan een winkel, waarin zij zich bevond. Ter rechter- en ter linkerzijde stonden twee fraaie vitrines van mahoniehout en met ruiten van dik, geslepen spiegelglas en een eind verder een kleine, sierlijke toonbank. In de vitrines lagen enkele fraaie juwelen en deze, benevens het kasregister naast de toonbank, waarachter de cassière troonde, waren eigenlijk de enige kentekenen van een winkel.

Aan het einde van de zaal begon de monumentale trap, die naar een soort spreekkamer voerde, eveneens met verfijnde weelde gemeubileerd en waar de cliënten hun keuze konden doen uit een verzameling prachtige sieraden.

Hier, zowel als in de eigenlijke winkel, stonden zware clubfauteuils en de voet zonk tot de enkel weg in het dikke Smyrnatapijt, dat de vloer bedekte.

Een drietal keurig in jacquet en streep geklede winkelbedienden waren bezig, even zovele dames, kleine, schitterende sieraden, bezet met fraaie diamanten te laten zien.

— Mijnheer Favier, aldus de zo juist binnen gekomen dame, ik ben in persoon gekomen, teneinde mijn oorhangers te halen. Zij zijn immer gereed?

Hij verhief een weinig de stem en vroeg aan een lief verkoopstertje, stemmig in zwarte zijde gekleed:

— Zijn de oorhangers van madame Fontenelle gereed, juffrouw Denise?

— Ja, mijnheer, antwoordde de winkeljuffrouw.

— Breng ze dan eens dadelijk.

Het jonge meisje verwijderde zich, trad een aangrenzend vertrek binnen, waar een dozijn van de beste en duurste betaalde edelsmeden en diamantzeters bezig was met het herstellen van allerlei sieraden en ging naar het loket, waarachter een jonge man met een blozend gelaat troonde, aan wie zij de vraag van de patroon herhaalde.

Deze zocht even op een kleine tafel, met zwart fluweel bespannen, waarop een aantal zoeven gereed gekomen sieraden lagen, nam er twee diamanten hangers af, van meer dan gewone grootte, hield ze ter hoogte van zijn ogen en mompelde toen:

— Ik zou ze het meisje van mijn keuze niet gaarne laten dragen, juffrouw Denise, al was zij nog zo rijk, zei hij met een smachtende blik op het meisje, dat blozend de ogen neersloeg. Ik vind deze sieraden meer geschikt om ze de staatsie-olifant van een Indische vorst om te hangen.

Iedere hanger bestond uit niet minder dan vijf diamanten, de bovenste het grootste en zeker zo groot als een erwt en door fijne platina draadjes aan elkander verbonden.

En onder de kleinste diamant bengelde nog een peervormige parel.

— Deze combinatie kon alleen in de hersenen van madame Fontenelle ontstaan, zei de jonge man sarcastisch. Parels en diamanten aan een en dezelfde oorhanger; hoe krijgt een met rede en smaak begaafd mens het in zijn hoofd?

— U moet bedenken, dat zij het niet gewend was om sieraden te dragen, mijnheer Lucien, zei het verkoopstertje bij wijze van verontschuldiging.

— Dan had zij zich moeten houden aan wat lieden, die er wèl verstand van hebben, haar aanraden, zoals de patroon, bromde Lucien. Als ik mijnheer Favier was geweest, dan zou ik geweigerd hebben, de oorhangers op deze wijze voor haar te veranderen.

De jonge man legde de beide diamanten oorhangers in de holte van het handje, dat hem werd toegestoken en het jonge meisje keerde naar de winkel terug, wreef de juwelen op met een zeemleren lapje, legde ze op een met fluweel overtrokken kussen en toonde ze zo aan madame Fontenelle, de schatrijke cliënte van mijnheer Favier.

De corpulente dame wierp er een blik op, nam ze in de hand, draaide ze om en om en zei toen goedkeurend:

— Zo is het beter! Zo zijn ze prachtig nietwaar mijnheer Favier?

— Onovertrefbaar, madame, antwoordde Favier met een uitgestreken gezicht en mevrouw Fontenelle hoorde de klank van ironie niet in zijn stem.

— Laat ze maar inpakken, monsieur, ik neem ze aanstonds mee. Mijn man heeft ze immers betaald?

— Dat is geschied, madame, ik heb niets te vorderen dan de kosten voor de verandering, maar ik behoef u natuurlijk niet te zeggen, dat het volstrekt geen haast heeft. Wil madame soms van de gelegenheid gebruik maken en een keuze doen onder mijn nieuwe polshorloges? Ik heb gisteren iets bizonders fijns uit Zwitserland ontvangen, horloges niet groter dan een erwt, parole d'honneur, en schakelkettingen, die men onmogelijk kan verliezen! Prijzen van achttien duizen tot honderdduizend francs.

— Later, beste Favier! Ik heb thans weinig tijd, antwoordde madame Fontenelle. Ik moet nog naar het meubelmagazijn van Jourdan, op de Boulevard Hausmann en dadelijk daarna naar huis. Het is mijn jour!

Zij legde de beide sieraden weer op het fluwelen kussentje en zag toe hoe zij werden ingepakt.

Juffrouw Denise zocht een fraai lederen etui uit, legde hierin de beide hangers en nam een velletje zijdepapier, met de naam van de firma bedrukt, van het stapeltje, dat naast het

kasregister lag, pakte het keurig in en hield alles bijeen door een sterk elastiekje er om te doen.

— Alstublieft, madame, zei zij met een glimlach om de lippen, terwijl zij mevrouw Fontenelle het kleine, sierlijke pakje toestak.

Mevrouw Fontenelle liet het pakje verdwijnen in haar kantas van krokodillenleder, knikte Favier even toe en schreed naar de deur, uitgeleide gedaan door de patroon zelf.

Deze keek haar even na, met een moeilijk verborgen grijnslachje om zijn baardeloze lippen en mompelde voor zich heen:

— Dom, ijdel, ordinair, maar rijk! Wel, dergelijke lieden vormen de hoeksteen van mijn inkomsten. Ik geloof dat ik op die oorhangers, die ik driemaal heb moeten veranderen, minstens twee honderd duizend francs verdiend heb.

De chauffeur, die al die tijd onweeglijk achter het stuurwiel had gezeten, kwam haastig van zijn zitplaats, teneinde het portier voor zijn meesteres te openen.

De zwaarlijvige dame keek hem zelfs niet aan, maar stapte in, waarop de chauffeur het portier sloot en zijn motor ging aanzetten.

Hij had blijkbaar zijn bevelen reeds gekregen, want hij reed de rue de la Paix uit, stak de place de la Madeleine over en reed, langs de prachtige kerk gaande, de Boulevard Hausmann in.

Voor de zaak van Jourdan hield hij weer stil, madame Fontenelle stapte uit en ging de brede koetspoort binnen. Zij bleef nauwelijks tien minuten weg en gaf de chauffeur bevel, zo snel mogelijk naar huis te rijden.

De chauffeur liet zijn auto keren, reed langs de Boulevard Hausmann terug, volgde de rue Royale, stak de place de la Concorde over en vervolgde de brug van die naam.

Hij bereikte de rechter Seine oever en de deftige wijken, waar de rijke

Parijzenaars, die in de stad zelve willen wonen, hun huizen hebben. In de rue Madras hield hij stil voor een zeer groot en fraai huis. De voordeur werd reeds geopend en aan de deur wachtte een deftig in het zwart geklede Maître d'Hôtel, met kuitbroek en witte das, zijn meesteres op.

— Er is toch nog niemand, Joseph?

— Neen, madame. Maar ik geloof, dat ik daar al de auto van mevrouw Mouret zie aankomen.

— Dan mag ik mij wel haasten, zei mevrouw Fontenelle gejaagd.

Zij schreed door de weidse vestibule en besteeg een marmeren trap aan het einde daarvan, geflankeerd door zeer fraaie copiën naar de beelden van de Stervende Gladiator en De Doortrekker, beide in brons, en waarvan de originelen te vinden zijn in het museum van Napels.

Zij liep haastig over de brede galerij, waarop de trap uitkwam, trad een grote met overdadige weelde gemeubelde slaapkamer binnen, drukte aanstonds op de belknop, wierp haar tas op een kleine, ronde tafel bij een der ramen en begon zich van haar mantel te ontdoen.

Een ogenblik later trad haar kame-nier binnen, een zeer bevallig meisje, met een overdaad van rosblond haar.

— Lucie, help mij eens gauw, want het is later geworden dan ik dacht, zei mevrouw Fontenelle.

Jachtig begon zij zich van haar wandeltoilet te ontdoen en trok daarvoor in de plaats een roodzijden cocktailjurk aan.

Een paar malen ging ondertussen de deurbel en door de vitrage voor het venster heen, kon zij tot driemaal toe een auto voor het huis zien stilhouden.

Lucie hielp haar snel en handig, met een slechts met moeite verborgen uitdrukking van spot op het knappe gezichtje.

— Is mijnheer thuis? vroeg madame de Fontenelle.

— Mijnheer is in de biljardkamer, madame.

— Wat voert hij daar uit? vroeg mevrouw. Je zult mij toch niet willen wijsmaken dat hij er biljard speelt, hij kan geen queu van een wandelstok onderscheiden.

— Mijnheer probeert het, madame. Hij oefent met Jean. Er zijn twee gaten in het laken.

— Met Jean? Met de huisknecht? vroeg madame, met een klank van diep afgrijzen in haar stem. Maar wordt die man dan nóóit verstandiger?

Mevrouw had het laatste op klagende toon gezegd, met ten hemel geslagen ogen. Toen vervolgde zij kortaf:

— Ik kan het nu verder wel alleen af, Lucie. Ga naar de biljardkamer, zeg aan mijnheer dat hij ophoudt met dat gestuntel, ik wil natuurlijk zeggen, dat hij nu niet langer kan biljarden en verzoek hem, vast naar de salon te gaan. Ik kan toch de dames daar niet alleen laten zitten!

— Het is althans niet algemeen gebruikelijk, madame! zei de kame-nier met een fijn glimlachje.

Lucie schreed geruisloos en elegant het vertrek uit.

Mevrouw poederde zich nog een beetje bij, mopperend tegen haar rode, vettige huid, hing zich enige juwelen om, nam haar tas, opende ze, greep het etui met de oorhangers en ging haastig de galerij over, om vervolgens met een beminnelijke glimlach op de lippen de salon binnen te treden, waar zij reeds een zestal dames bijeen vond.

Bij de schoorsteenmantel stond een heer in tuxedo gekleed, met een geel bleek gezicht, hangende snorren en grijsblauwe ogen zonder veel uitdrukking, maar die nu en dan de schittering vertoonden, die men wel eens aantreft in de ogen van schrandere, slimme zakenlieden.

Hij roerde in een kopje thee, dat hem zeeven door een kamermeisje was aangereikt en scheen volstrekt

niet te weten, waarom hij daar eigenlijk was, wat hij er deed en hoe hij hier met goed fatsoen weer het spoedigst kon weggkomen.

Madame Fontenelle stevende, terwijl de zijde ruiste, met uitgestoken handen op de dichtsbijzijnde dame toe en riep met een geaffecteerd stemmetje:

— O, wat aardig van je, lieve Adèle, dat je toch nog gekomen bent!

Maar haar blik viel op haar man, die in de onschuld zijns gemoeds zo even een sigaar had aangestoken en met die blik trachtte zij hem te verpletteren.

De heer Fontenelle ving de dolkstoot zo goed mogelijk op, nam de sigaar met een grijnslachje tussen zijn lippen weg, legde ze naast zijn kopje, vervolgens er dwars overheen en ten slotte op de rand van de marmeren schoorsteenmantel.

Maar reeds ging madame Fontenelle met haar schelle stem voort:

— Ik kom zoeven van Favier, da-

mes, en eindelijk ben ik er dan toch in geslaagd, hem te doen begrijpen hoe ik mijn diamanten oorhangers wil hebben. Hij is soms zo slecht van begrip, die man! Ik zal ze jullie dadelijk laten zien!

Zij maakte het elastiekje los en wikkelde het zijdepapier van het fraaie, echt lederen etui.

Zij drukte op het knopje en het dek-sel sprong open.

Maar op hetzelfde ogenblik klonk er een snerpemde gil, die menige actrice aan madame Fontenelle zou hebben benijd en de dikke dame zakte, half bezwijmend, in een stoel neer.

De dames verdrongen zich dadelijk om haar heen en een van haar nam het etui op, dat uit haar hand op het tafelblad was gegleden.

Oorhangers waren er niet in, noch van diamant, noch van iets anders, maar wel een klein majolica konijntje, een van die diertjes, zoals men ze wel eens op de schoorsteenmantels ziet bij eenvoudige burgerlieden.

HOOFDSTUK II

HET RAADSEL VAN DE OORHANGERS.

De volgende dag stonden de meeste dagbladen plaatsruimte af aan het zonderlinge voorval, hetwelk zich had voorgedaan met de diamanten oorhangers van mevrouw de Fontenelle.

Enige bladen aan de linkse kant ontzagen zich niet, de levensloop van madame Fontenelle na te gaan, tenminste wat betreft de laatste vijf of zes jaar.

Zij hadden een pijnlijke nadruk gelegd op het feit dat mijnheer Fontenelle nog slechts een jaar voor de oorlog een eerzaam groentenhandelaar was, die jaar in, jaar uit, winter en

zomer bij het krieken van de dag zich reeds naar de Centrale Markthal spoedde, teneinde daar zijn inkopen te doen.

En als de tweede wereldoorlog er niet was geweest, dan zou mijnheer Fontenelle waarschijnlijk op dit tijdstip nog altijd om vijf of zes uur in de ochtend moeten roepen en schreeuwen, bieden en dingen, om de groenten voor zijn zaak zo goedkoop mogelijk in te slaan.

Maar de wereldoorlog die zoveel dingen op zijn kop heeft gezet, maakte

Fontenelle langs een zeer eenvoudige weg rijk, zoals het in zovele landen, de grote hoofdsteden, zowel als op het platteland met tienduizenden andere lieden gebeurde.

Een zekere mate van natuurlijke handelsflair was de heer Fontenelle niet te ontzeggen en hij had onmiddellijk gedacht aan het woord van de Grote Napoleon:

« Met een lege maag kan zelfs de dapperste soldaat geen veldslag winnen. »

Vol hartstocht wierp Fontenelle zich op de vervaardiging van geconserveerde groenten.

Zijn specialiteit waren de befaamde « Soepblokjes Fontenelle », waarvan hij in korte tijd millioenen verkocht.

In het begin, — het waren de boze bladen van links, die het verzekerden, had mijnheer Fontenelle in deze keurig verpakte blokjes inderdaad groenten gebruikt, die in een klein volume werden samengeperst en waarvan de soldaat zeer gemakkelijk een paar dozijn in zijn ransel kon meevoeren; later evenwel zouden de groenten er slechts sporadisch in zijn voorgekomen, en namen niet nader te noemen surrogaten bestellingen van de befaamde soepblokjes.

Talrijke fabrieken werkten uitsluitend voor hem, hij nam ze tegen behoorlijke — en onbehoorlijke — voorwaarden over, alles slaagde — en bij het instorten van de Duitse tegenstand kon Fontenelle zich zonder enige overdrijving multi-millionair noemen.

Hoeveel moeite mevrouw Fontenelle er ook toe deed, hoe zij zich kronkelde, hoe zij vleide en fleemde, de deuren der aristocratie bleven onverbiddelijk voor haar gesloten en zelfs de deftige burgerij moest volstrekt niets hebben van de toenaderingspogingen dezer oorlogswinstmakers.

Het echtpaar moest zijn vrienden dus wel zoeken in dezelfde kringen,

waaruit het zelf was voortgekomen en die ongeveer in dezelfde omstandigheden verkeerden.

Dit alles legden de zoeven genoemde dagbladen meedogenloos bloot en de gemoedstoestand van de bestolen vrouw werd er niet beter op, toen zij dit alles las.

Dit begreep zij althans, dit was duidelijk en op den man. En wat de andere bladen over haar prachtige sieraden zeiden, dat raakte haar niet.

Zij had ze naar haar eigen smaak laten fatsouneren en zij moest en zou ze terug hebben.

Intussen bleek dit gemakkelijker gezegd dan gedaan. De politie, aanstonds in de arm genomen, verklaarde, dat zij van de gehele zaak niets begreep. Verschillende getuigen hadden verzekerd, dat de beide diamanten oorhangers door mejuffrouw Denise, de verkoopster, waren ingepakt.

Mevrouw zelf was er zeker van dat zij de oorhangers in het etui had gezien, hetwelk daarop dadelijk werd gesloten en ingepakt.

Toen ging de politie in andere richting zoeken.

Het waren intussen niet alleen Parijzenaars, die deze zonderlinge zaak bespraken.

In het Grand Hôtel, aan de grote Boulevard gelegen, waren juist de dag tevoren twee Engelse heren afgestapt, die zich hadden laten inschrijven als graaf Panhurst en zijn secretaris Burns, reizende in gezelschap van de chauffeur James Black.

Zij waren aangekomen in een grote, lichtgrijs geschilderde toerwagen, een machtige Rolls Royce, die de indruk maakte van een locomotief, een wagen van tachtig paardekracht, die een verbazende snelheid kon ontwikkelen.

Graaf Panhurst en zijn secretaris Burns waren intussen niemand anders dan Lord Lister, de Grote Onbekende, alias John Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand.

Wat de chauffeur Black aangaat, zijn ware naam was Henderson, en hij was, evenals Charles Brand, een trouwe metgezel van Raffles, die hij met blinde toewijding diende.

Het was het einde van een ontspanningsreis, die echter een ander verloop had genomen dan Raffles verwacht en Charles Brand gehoopt had.

Het begin was kalm en rustig geweest, een heerlijke rit door Italië en het Zuiden van Frankrijk, maar ten slotte had de zin van Raffles voor het romantische, het geheimzinnige en het avontuurlijke het gewonnen van zijn behoefte aan wat rust en het gevolg daarvan was geweest, dat de laatste weken een tamelijk opwindend verloop hadden gehad.

De drie mannen waren regelrecht van Marseille hier heen gekomen en Raffles was voornemens minstens een week te Parijs door te brengen, nu zijn omzwervingen hem hier heen hadden gevoerd.

Hij was een groot bewonderaar van de Franse hoofdstad en hij kon uren lang vertoeven in haar schone, wereldberoemde musea.

Het was tamelijk vroeg in de ochtend en de twee vrienden hadden juist het zeer eenvoudig ontbijt gebruikt, hetwelk men ook in de duurste Franse hotels aan de gasten voorzet en dat slechts bestaat uit een kop cacao en een paar luxe broodjes en zaten nu in de grote conversatiezaal, nog besluiteloos wat zij die dag zouden doen, toen Raffles het bericht onder het oog kreeg, waartoe madame Fontenelle tegen haar zin de stof had geleverd.

Hij las het van A tot Z door, glimlachte even voor zich heen en reikte Brand zwijsend het blad toe.

— Wat moet ik met die « *Matin* » doen? vroeg Brand verwonderd.

— Lees dat bericht met die drie opschriften eens, zei Raffles.

En ook Brand las.

Hij vouwde het blad daarna langzaam weer dicht en wilde het schouderophalend op de leestafel werpen, toen Raffles hem met een gebaar weerhield en op verwijtende toon zei:

— Niet zo nonchalant met dat kostbare blad, mijn waarde. Ik zou het bericht gaarne nog eens willen lezen. Vindt jij zelf de zaak niet belangwekkend?

— Voor Parijsenaars misschien, antwoordde Brand onverschillig.

— Ook voor vreemdelingen, Charles, ook voor vreemdelingen, hernam Raffles en zijn grijze doordringende ogen kregen een spottende uitdrukking. Bedenk toch eens welke mogelijkheden dit berichtje biedt!

Brand had het blad onwillekeurig nog eens opengeslagen en bekeek nu een derde foto, die het etui voorstelde, met de inhoud, zoals die zich aan madame Fontenelle voordeed, toen zij in haar ontvangsalon het fraaie doosje had geopend.

— Wat betekent eigenlijk dat majolica konijntje? vroeg de jonge man toen.

— Maar Charles hoe heb ik het nu met je? zei Raffles op bestraffende toon. Is het met je kennis van sommige eigenaardige Franse gezegden zo slecht gesteld? Ken je de betekenis dan niet van de term « *poser un lapin à quelqu'un?* » (*) Het komt volkomen overeen met het Amerikaanse « *to hand one a lemon* », dat wil zeggen: « Iemand een kool stoven ». In ons land en ook in Nederland zou het etui, als het daartoe groot genoeg was geweest, een bloemkool of een rodekool hebben moeten bevatten, in stede van een konijntje.

(*) Letterlijk: iemand een konijn in de handen stoppen; betekenis: weggaan zonder te betalen.

— Nu ben ik er achter! riep Brand uit, ondanks zich zelf lachend. Nu wordt het mij ook begrijpelijker waarom madame de Fontenelle zo woedend was bij het openen van het etui. Intussen begrijp ik van het geval niet veel.

— Ik moet bekennen dat het mij ook nog een weinig duister is, hernam Raffles nadenkend. Het kan natuurlijk niet aan twijfel onderhevig zijn of de politie heeft volkomen gelijk, als zij verzekert, dat de dief nauwkeurig moet hebben geweten wat madame Fontenelle voornemens was. Naar mijn mening beperkt die wetenschap in grote mate het veld der onderzoekingen. De dief, of de dievegge, moet iemand geweest zijn, die in betrekking stond tot de zaak van Favier, of tot het personeel van die zwaarlijvige en rijke dame.

— Misschien is het de chauffeur zelf wel geweest, hernam Brand.

— Ik zou het niet gaarne ontkennen. De auto heeft tien minuten ge-

parkeerd gestaan voor de zaak van Jourdan en de man zou dus tijd in overvloed hebben gehad, het etui in de tas te verruilen tegen een ander, dat hij reeds bij zich moet hebben gehad. Wij zullen echter verstandig doen, als wij die man niet op zulke losse gronden betichten.

— Waar gaan wij heen?

— Naar de Rue Madras.

— Wat is daar te zien?

— Daar is het huis van madame Fontenelle!

— Maar mijn hemel, wat wil je daar uitvoeren?

— Ik wil daar het werk voortzetten, hetwelk de dief van de oorhangers slechts voor een klein gedeelte heeft verricht.

Met een plof viel Brand op een stoel neer en zei, met een klank van diep verwijt in zijn stem:

— Ik had het dadelijk moeten weten! En dat noemt hij een vacantiereisje?

HOOFDSTUK III

DE DETECTIVE

Het was omstreeks half elf in de ochtend, toen voor het paleisachtige huis in de Rue Madras, een taxi stilstond, waaruit twee mannen stapten, die haastig op de voordeur toeliepen, na de chauffeur te hebben betaald en weggezonden.

De een was een slank, maar krachtig gebouwd man, met vuurrood, gemillimeterd haar, rossige wenkbrauwen, die zijn ogen overschaduwden en een volkomen gladgeschoren gelaat.

Hij was eenvoudig maar smaakvol gekleed en het was dadelijk te zien, dat hij veel aan sport deed, want al

zijn bewegingen getuigden van kracht en lenigheid.

Zijn metgezel was een hoofd kleiner, een corpulent, bleek man, met bolle wangen, vragende ogen en een broek aan, die hem te kort was.

De oudste had reeds aangebeld en de deftige Maître d'Hotel Joseph opende de deur.

Hij trok, bij het zien van het tweetal, zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg toen met een stem, waarin een toon van verwijt klonk:

— Wat wenst gij, heren?

— Is madame Fontenelle te spreken?

— Om half elf in de ochtend, mijnheer? hernam Joseph, op een toon alsof men hem had voorgesteld zijn meesteres te vermoorden.

— Het is geen gewoon bezoek, vriend, zei de oudste der beide heren glimlachend. Wij komen inzake de gestolen oorhangers. Ik ben detective, particulier, uit Londen. Mijn naam is Douglas Jumper en dit is mijn assistent Elihu Snapshot. Hier is mijn aanstelling, hier mijn penning. Maak wat haast en kondig ons bezoek aan.

— Maar mijnheer, protesteerde de Maître d'Hotel.

— Je wilt toch niet zeggen dat je meesteres onze diensten niet nodig heeft? riep Jumper hooghartig uit. Alle respect voor de Parijse collega's, maar wie Jumper verslaan wil, die moet vroeg opstaan!

— Ik zal u in ieder geval aandienen. Kom binnen, als ik u verzoeken mag.

Hij liet de beide detectives binnenkomen, wenkte de huisknecht, sprak op fluisterende toon enige woorden met hem en keek de man even na, toen deze vlug de trap opwipte.

Er verliepen slechts enkele minuten en toen keerde de huisknecht terug met het verzoek hem te willen volgen: Mijnheer en mevrouw zouden hen ontvangen.

De detectives beklommen op zijn voetsporen de trap en de man liet hen een met overdadige weelde gemeubileerd vertrek binnengaan, waar mevrouw Fontenelle en haar echtgenoot hen wachtten.

Juist namen een paar journalisten afscheid, die de bestoene hadden geïnterviewd.

De deur ging dicht, Jumper trad naar voren en zei met een hoffelijke buiging:

— Madame, ik hoorde van uw geval en heb mij gehaast, u mijn diensten aan te bieden. Mijn naam is Jumper,

dit is mijn assistent Snapshot. Hij ziet er niet al te snugger uit, maar dat is slechts uiterlijk. Ik verzeker u dat hij heel schrandër is en zijn schaapectig gezicht brengt de misdadigers juist op een dwaalspoor.

— Gij zijt Engelsen? riep mevrouw Fontenelle uit, die nog altijd zeer opgewonden scheen te zijn.

— Om u te dienen, mevrouw. Wij zijn toevallig te Parijs. Wij hebben zoeven een paar gevaarlijke landgenoten van ons geknipt en zijn nu tot uw beschikking.

— Wat kost het? vroeg mijnheer Fontenelle, die nog geen woord gezegd had en die een practisch man was en graag spijkers met koppen sloeg.

— Wat is dat nu voor een vraag, Jean? riep mevrouw ongeduldig uit.

Hij was opgestaan en trad met een koker, waarin zich een achttal enorme sigaren bevond, op de beide detectives toe.

Hij ving echter een vernietigende blik van zijn vrouw op, klapte de koker weer dicht en zei met een verlegen lachje:

— Later maar eens! De zaak is, het is hier om zo te zeggen, een heiligdom van mijn vrouw en zij wil niet dat hier gerookt wordt.

— Een zeer juist standpunt, mijnheer Sagnarelle, zei Jumper met een beleefde buiging.

— Pardon, Fontenelle is de naam, hernam de heer des huizes, grinnkend.

— Excuseer, dat was ik vergeten, hernam Jumper haastig. Welnu, mijnheer de Fontenelle...

— Fontenelle zonder de, mijnheer, hernam de rijkgeworden groentenhandelaar zuchtend, maar blijkbaar zeer gestreeld, ik geloof dat ik heel wat voor mijn land gedaan heb, maar men heeft dat tot dusverre niet de moeite waard geacht, mij enig bewijs te geven, dat men mijn diensten op prijs stelt.

— Dat is in de hoogste mate ergerlijk, mijnheer! riep Jumper uit. Ik heb van uw leveranties gehoord en het ware billijk geest, u daarvoor te belonen! In mijn land zoudt gij reeds lang met de titel Knight onderscheiden zijn, en Sir voor uw voornaam hebben.

— Wat is dat voor iets? vroeg mevrouw Fontenelle nieuwsgierig.

— Dat is moeilijk in enkele woorden te omschrijven, madame, maar het komt ongeveer overeen met het Franse Chevalier. Laat ik hier direct aan toevoegen, dat naar mijn mening u wel in de adelstand zou zijn verheven met de titel Baronet, achter uw familienaam.

Mevrouw zuchtte hartverscheurend en kermde:

— Mijn hemel, dan was ik mylady geworden! Och, waren wij toch maar Engelsen! Maar nu ter zake, mijnheren. U hebt natuurlijk gehoord van het ongeluk, dat mij getroffen heeft en ik stel het zeer op prijs, dat u mij uw hulp komt aanbieden. Jean, ik zal wel verder met de heren spreken, het is tijd voor je om naar de dansleraar te gaan!

Mijnheer Fontenelle wierp nog een schuinse blik op zijn vrouw.

Hij deed de deur achter zich dicht en mevrouw Fontenelle maakte een elegant gebaar naar een paar stoelen en zei:

— Neemt plaats, heren.

Jumper en Snapshot gingen zitten en de eerste begon dadelijk:

— Verdenkt u misschien zelf iemand?

— Ik zou niet weten wie!

— Is uw personeel groot?

— Tamelijk!

— Wilt u het eens voor mij opsommen?

— Met genoegen!

— Daar hebben wij eerst de Maitre d'Hotel Joseph, de huisknecht Lucien, de valet de pier Gaston, de kok, een

Italiaan, Adolfo, de chauffeur, Henry...

— Een Engelsman? viel Jumper haar haastig in de reden.

— Een Londenaar!

— Ik dank u, gaat u voort, als ik u verzoeken mag.

— Dat is het mannelijk personeel. Mijn man heeft nog een boekhouder, een secretaris, een pikeur, een trainer, twee jockeys en zes staljongens, maar die laatste tien zijn niet te Parijs.

— Weshalve zij mij ook niet interesseren, madame. De dames?

— Zie hier: Suze de kamenier, Claire het kamermeisje, Delphine de keukenmeid. Ik heb ook nog een vaste manicure, een dame die mij les geeft in het kappen, een...

— Waarschijnlijk ook een eigen zwemlerares, viel Jumper haar met zijn beminnelijke glimlach in de rede. Dat is echter voor mij van minder belang, tenzij zij een zwembassin hier in huis mocht hebben.

— Dat niet, maar wel een heel grote badkamer, met een kuip in marmer, die in de vloer is ingelaten, anderhalve meter diep en bijna drie meter lang; heeft tweehonderd duizend francs gekost! Wil u ze eens zien?

— Bij gelegenheid, madame, antwoordde Jumper hoffelijk. Het gaat thans veel meer om de juwelen, die aan uw oren hadden moeten hangen, dan om dat juweel van een badkamer. Heb je alles genoteerd, Snapshot?

De assistent, die tot dus ver nog geen enkel woord had gesproken, knikte toestemmend en liet zijn chef zijn notitieboekje zien, waarin hij de namen der bedienden had genoteerd.

— Goed zo, hernam Jumper.

Hij wendde zich weer tot madame Fontenelle en vervolgde:

— Zijn al die bedienden reeds lang bij u?

— Joseph is al vier jaren in onze dienst, bijna alle anderen drie jaren,

de chauffeur en de kok pas enige maanden.

— Zijt gij tevreden over hen?

— O, Adolfo kookt verrukkelijk! riep mevrouw vol geestdrift uit.

— Ik neem het gaarne op uw gezag aan, maar dat was eigenlijk de bedoeling van mijn vraag niet, hernam Jumper, steeds met uitgezochte beleefdheid. Ik wilde vragen, of u over hun zedelijk leven, over hun gedrag tevreden zijt.

— Volkomen!

— Nu ter zake! Had gij aan iemand medegedeeld, dat gij u naar de winkel van Favier zoudt begeven?

— Mijn chauffeur wist het. Ik had hem natuurlijk het adres moeten opgeven.

— Maar daar vóór?

— Aan mijn man had ik het natuurlijk ook gezegd.

— Maar u moet er reeds een paar dagen te voren over gesproken hebben, hernam Jumper. De dief moet immers tijd hebben gehad een stuk zijdepapier en een etui te stelen.

— Reeds een week lang werd er over die oorhangers onderhandeld, mijnheer, hernam mevrouw Fontenelle. Zij zijn driemaal veranderd en pas de laatste keer waren zij naar mijn zin.

— Dat verklaart veel, madame, dan heeft de dader natuurlijk gelegenheid in overvloed gehad. En zeg mij nu eens, of u de vorige keren naar Favier bent gegaan om de voor u veranderde hangers in ontvangst te nemen?

— Eenmaal deed mijn man het en één keer heb ik er Joseph heengestuurd.

— Ging Joseph te voet?

— Neen, met een van onze vijf auto's!

— U hebt vijf auto's, madame? Mijn hulde!

— Met minder kun je het tegenwoordig niet doen; een limousine, een

convertible, een tourwagen, een tweezitter en een klein wagentje, een Fiat voor mij zelf.

— Heeft de politie u enige hoop gegeven dat gij uw juwelen zoudt terugbekomen?

— Niet veel, mijnheer?

— Is het personeel van Favier ondervraagd?

— Er heeft zelfs al een arrestatie plaats gehad!

— Van wie? riep Jumper verwonderd uit.

— Van een zekeren Lucien Jardinot.

— Wie is dat?

— Een van de employé's. Hij heeft het toezicht op de reparatie-afdeling.

— Op welke grond arresteerde de politie hem?

— Hij is zeer bevriend met juffrouw Denise Lantier, een van de dames-verkoopsters.

De twee detectives wisselden een stomme blik met elkaar en daarna hernam Jumper:

— Het kan aan mij liggen, maar ik zie de samenhang niet.

— Maar mijnheer, dat jonge meisje heeft de juwelen ingepakt.

— Welnu, wat zou dat? U hebt toch zelf reeds verklaard, tenminste volgens de berichten in de bladen, dat u met eigen ogen gezien hebt, hoe de oorhangers, in het etui werden gedaan?

— Zeker, maar ik kan mij wel vergist hebben!

— Dan moeten de anderen zich dus ook vergist hebben?

— Dat spreekt vanzelf!

— Hetgeen al weer een verklaring is, waarom sommige advocaten al zeer weinig waarde hechten aan de verklaringen der getuigen, bromde Jumper voor zich heen. Men heeft het gezien, men heeft het niet gezien, een dag later heeft men weer wèl gezien! Kortom, men houdt het er op het ogenblik voor, dat juffrouw Denise

Lantier, die blijkbaar aanleg heeft voor goochelen, bliksemsnel het ene doosje tegen het andere verruild heeft.

— Dat klinkt volstrekt niet zo onwaarschijnlijk, mijnheer, hernam de bestolene. Ik heb haar natuurlijk niet altijd op de vingers gekeken. Ik stond met Favier te praten en hij kon het dus ook niet zelf zien.

— Maar de caissière, de andere winkelbedienden?

— Die verklaren dat zij niets met stelligheid kunnen zeggen.

— Dan ziet het er plezierig uit voor mijnheer Jardinot, hernam Jumper sarcastisch. Mag ik weten wanneer u vernomen hebt dat hij is gearresteerd?

— Nauwelijks een kwartier voor u hier kwam, werd het mij gezegd door een rechercheur.

— De arrestatie had dus van ochtend plaats?

— Nog geen uur geleden.

— En waarom arresteerde men de jonge man en niet het meisje?

— Omdat de politie van oordeel is, dat zij hem snel, zodra ik de hielen gelicht had, mijn oorhangers is gaan brengen.

— Dit alles is natuurlijk niet onmogelijk. Maar wij moeten zekerheid hebben. U hebt natuurlijk meer dergelijke sieraden?

— Een hele kast vol, antwoordde de dame trots.

— Mag men weten, hoe u die bevaart?

— De grote stukken, die ik alleen bij feestelijke gelegenheden aandoe, liggen in de brandkast van mijn man, die in zijn studeerkamer staat, maar mijn ringen, broches en die kleinigheden heb ik altijd in een goed gesloten kistje in mijn boudoir.

— Die kleinigheden, zoals gij ze noemt, zullen niettemin vrij wat waard zijn?

— Niet zoveel, hoogstens vierhonderd duizend francs!

— O, dat is een bagatel, vergeleken bij de grote stukken, nietwaar?

— Daar zegt u een waar woord. Als ik het zo bij elkaar tel, wel, het zal niet ver van de twee millioen francs zijn.

Op dit ogenblik werd de deur van de kamer opengeworpen en de heer Fontenelle trad binnen, een reusachtige sigaar in de mondhoek.

Hij bleef op de drempel staan, bevreesd voor een opmerking van zijn vrouw, en riep:

— Sophie, ik geef er voor vandaag de dansles aan! Ik heb er met de dansleraar over getelefoneerd, ik ga vissen met Lenoir!

En voor mevrouw iets kon zeggen, had hij de deur dicht geworpen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

HOOFDSTUK IV

DE NIEUWE BEDIENDE

— Als u mijn mening weten wilt, ik geloof niet zo klakkeloos aan de schuld van die jonge verkoopster. Ik denk veeleer dat men de schuldige in uw onmiddellijke omgeving moet zoeken en daarom doe ik u het voorstel mij in de gelegenheid te stellen, mijn opvatting van de zaak nader toe te lichten.

— En hoe zoudt u dat willen doen?

— Eenvoudig door uw personeel van nabij gade te slaan.

— Maar op welke wijze dan?

— Door er een deel van uit te maken!

— U wilt dus bij mij in dienst treden?

— U hebt het geraden, antwoordde de Engelse detective met een buiging. En niet alleen ik, maar ook mijn assistent.

— En wat beoogt u daarmee?

— Niets anders, mevrouw, dan het gehele personeel ongemerkt te controleren. Ik wil het u niet verhelen, dat ik niet geloof aan de schuld van Denise Lantier en Lucien Jardinot, al erken ik, dat de politie niet anders kon handelen dan zij gedaan heeft, toen zij een der beide jongelieden arresteerde. Voor een handige goochelaar is het niet zo moeilijk, een voorwerp met een ander te verwisselen.

— U maakt mij bang, mijnheer! riep mevrouw Fontenelle uit.

— Mevrouw, als u de kranten met aandacht leest, dan zult u zelf wel tot het inzicht zijn gekomen, dat in de laatste tijd de grootste voorzichtigheid geboden is bij het huren van bedienden. Zij voorzien zich van valse getuigschriften en zij dringen bij u bin-

nen met het voornemen, een gunstig oogenblik af te wachten en dan hun slag te slaan. Ja, het is reeds menigmaal voorgekomen, dat zogenaamde bedienden lid bleken te zijn van een gevaarlijke bende en reeds zware misdaden op hun geweten hadden.

— Het is om te ijzen, zei de corpulente dame en zij huiverde inderdaad.

— Niets is echter verloren, mevrouw en gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken, als mijn assistent en ik... een oogenblikje!...

Jumper was zich zelf in de rede gevallen en opgesprongen. Hij sloop op de punten zijner voeten naar de deur, langs de wand van het vertrek lopend en rukte haar eensklaps open. Hij keek naar buiten, bromde iets in zich zelf, sloot de deur weer, keerde langzaam terug en zei:

— Neem het mij niet kwalijk, madame, ik meende dat ik iets gehoord had; ik heb mij vergist.

— Mag ik uw papieren eens zien en die van uw assistent?

— Met het grootste genoegen, mevrouw, antwoordde Jumper snel.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er enige papieren uit en een penning, overhandigde een en ander aan mevrouw Fontenelle en zei:

— Hier heb u mijn aanstelling, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, Baxter, heeft het ondertekend, het is een machtiging om het beroep van particulier detective uit te oefenen. Deze penning is een passe-partout, die mij toegang geeft tot verschillende gebouwen, zaken waar men de gewone burger buiten houdt; dit is mijn pas, met portret erop, zoals u ziet en

hier zijn enige getuigschriften van tevreden cliënten.

Daar bijna al deze stukken in het Engels zowel als in het Frans waren opgesteld, had mevrouw Fontenelle geen moeite van een en ander kennis te nemen.

Zij doorlas ook vluchtig de papieren van Snapshot en zei toen:

— Ik zal u zeggen, wat ik doe, mijnheer, ik geef u toestemming, mijn personeel na te gaan en daartoe bij mij in dienst te komen.

— Ik dank u, mevrouw. Zal mijnheer Fontenelle met dit besluit instemmen?

Mevrouw Fontenelle antwoordde zelfs niet, maar haalde de schouderaars op, op een wijze, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet; de heer Fontenelle werd in dergelijke aangelegenheden eenvoudig niet geteld.

Vijf minuten later waren de beide detectieven in dienst genomen, maar alleen Jumper zou in het huis wonen en dienst doen als valet de chambre. Wat Snapshot betreft, hij zou min of meer als « verbindings-officier » dienst doen tussen zijn chef en de buitenwereld en ieder ogenblik van de dag zou hij toegang hebben tot het grote huis.

Maar toen dit alles geregeld was, zei mevrouw Fontenelle:

— Daar valt mij iets in, mijnheer Jumper. Het is natuurlijk volstrekt noodzakelijk, dat het voor de andere bedienden geheim blijft, wie gij zijt. Maar hoe zal dat mogelijk zijn, nu enige hunner u reeds gezien hebben en Joseph u als detective bij mij heeft aangediend?

— Zij zullen mij in het geheel niet herkennen als ik terug kom, madame, evenmin trouwens als gij. Het zal zelfs nodig zijn, dat ik u een wachtwoord opgeef. Wij spreken dus af, dat ik tot u zal zeggen, ... laat eens zien... wacht, ik weet het al! Ik zal

tot u zeggen: « Wacht u voor Raffles! » en u antwoordt mij daarop... Nu, u kunt antwoorden wat u verkiest.

— Wie is die Raffles? vroeg madame Fontenelle verbaasd.

— Hebt u nog nooit van hem gehoord? Nu, des te beter voor u! Hij is een zeer gevaarlijk boosdoener, die te Londen en elders reeds millioenen gestolen heeft en die wij, detectives, uit alle macht vervolgen! Maar, helaas, het ziet er niet naar uit, dat wij hem nooit te pakken zullen krijgen.

Jumper was opgesprongen, na zijn assistent een snelle blik te hebben toegeworpen. Hij maakte een diepe buiging voor de vrouw des huizes en zei:

— Over anderhalf uur hoogstens twee uur keer ik terug, mevrouw, in een andere gedaante en dan zullen wij eens zien of ik niet binnen enkele dagen het geheim van de verwisselde oorhangers ontdekt heb.

— Goed, mijnheer, dat blijft dan zo afgesproken. En u kunt op een goede beloning rekenen, als u ze mij terug bezorgt en de dief ontmaskert.

Een ogenblik daarna stonden zij weer op straat.

— Het loopt tot dusverre gesmeerd, zei Jumper zacht.

— Op rolletjes, bevestigde Snapshot grinnikend. Nog zelden heb ik zulk een vereniging van bespottelijke ijdelheid, domheid en geldverspilling gezien. Die vrouw is een wandelende juwelierswinkel en het ene voorwerp is lelijker en smakelozer dan het andere.

— Wij zullen ze zo spoedig mogelijk laten versmelten, zei Jumper lachend.

— Daarvoor moeten wij ze toch eerst hebben!

— Dat zal heel gemakkelijk gaan! Het is mij trouwens niet te doen om dat handjevol sieraden, ik stel meer belang in de brandkast met haar in-

houd ter waarde van twee miljoen francs.

— Waarom liep je zo plotseling naar de deur, wat betekende dat?

— Ik meende inderdaad iets te hebben gehoord, maar ik heb niets gezien en het is dus best mogelijk dat ik mij heb vergist. Intussen, als de dief hier werkelijk in huis is, dan zou het niet zo verwonderlijk zijn, dat hij er een gewoonte van maakt aan de deuren te luisteren. Het is hem misschien spoedig genoeg ter ore gekomen dat er detectives op bezoek waren.

De beide mannen, de lezer zal het al reeds begrepen hebben, die niemand anders waren dan Raffles en Charles Brand, riepen een voorbijrijdende taxi aan, toen zij zich op meer dan honderd meter van het huis bevonden en lieten zich naar de voet van de Rue Montmartre brengen, waar Raffles in de Rue Lepic, een klein huis bezat, dat geheel verhuurd was op de onderste verdieping na, die bijna het gehele jaar ledig stond en waar Raffles dan ook slechts kwam, wanneer hij in het verloop van een of andere onderneming dit huis nodig had.

Ook hier, evenals in het huis in de Victoria Street te Londen, bevond zich, goed verborgen, een hoeveelheid kleren van verschillende aard en verder waren daar pruiken en baarden en andere voorwerpen, welke de Grote Onbekende in staat moesten stellen, zijn uiterlijk volkomen te veranderen.

Zodra zij hier waren binnengetroden, zette Raffles zich aan de arbeid en het kortgeknipte rode haar maakte plaats voor een pruik van zwart, glanzend haar, die zo voortreffelijk gemaakt was, en zo goed paste, dat zelfs het scherpste oog het bedrog niet zou kunnen ontdekken.

Hij veranderde de kleur van de huid, door zijn gehele gelaat te be-

strijken met een kleurloos vocht, dat, aan de lucht bloedgesteld, binnen enkele minuten een olijkleurige tint aan de huid verleende. Hij verfde zijn wenkbrauwen zwart en nu stond daar een geheel andere man, slechts zeer weinig gelijkend op de roodkop van zoëven.

Toch had Raffles zelfs geen enkele lijn op zijn gelaat getrokken, de vorm van de mond niet veranderd, noch van de neus.

Maar zozeer had hij zijn gelaatspieten in bedwang, dat hij aan zijn trekken een geheel andere uitdrukking kon geven.

Brand, schrijlings op een stoel gezeten, keek hem vol bewondering aan en zei:

— Het is ongelooflijk wat jij met zulke geringe hulpmiddelen weet te bereiken. Je gezicht is even glad geschoren als daareven en toch ben je onherkenbaar. Weet je wel dat je zo een knappe jongen bent, en weet je wel dat je goed mag oppassen voor het kamermeisje en het kameniertje?

— Kamermeisje en kamenier kunnen mij gestolen worden, bromde Raffles. Ik kom om de brandkast, niet om de mooie ogen van mademoiselle Suze. Is alles klaar? Laten wij dan maar weer vertrekken.

De twee mannen gingen heen, maar thans niet door de voordeur.

Zij verlieten het huis aan de achterzijde, staken een kleine binnenplaats over, gingen een nauw poortje onderdoor, liepen door een goed onderhouden tuin, tot gemeenschappelijk gebruik van alle burens en bevonden zich een ogenblik later in een geheel andere straat.

Zij daalden af naar de Boulevard de Clichy, namen daar opnieuw een taxi en lieten zich tot het begin van de rue Madras rijden. Daar stapten zij uit en zonden de chauffeur weg.

Raffles had zijn valies ter hand genomen en zei op zachte toon tot Brand: — Het gaat er nu op los, mijn jongen. Het is afgesproken, je blijft met

de auto zo dicht mogelijk in de buurt en komt op het eerste signaal. Wie weet, kan het reeds vannacht gebeuren.

HOOFDSTUK V

DE VROUW IN HET SPEL

Een half uur later reeds was Raffles geïnstalleerd.

Hij kreeg een kamer op de zolderverdieping, waar ook de meeste andere bedienden sliepen, ook de chauffeur.

De heer Fontenelle was intussen van zijn vispartij teruggekeerd en had brommerig toegestemd in het plan van zijn vrouw, ofschoon hij voor zich het nut daar niet van kon inzien.

Volgens hem was de zaak zeer eenvoudig; als er ook maar het minste vermoeden bestond, dat de chauffeur schuldig was, dan behoefde men niets anders te doen, dan de man weg te zenden en een ander in zijn plaats te nemen.

En mijnheer nam zich dan ook voor, zo spoedig mogelijk, bij het eerste het beste voorwendsel, tot deze maatregel over te gaan, zonder er zijn vrouw in te kennen.

Intussen had hij volstrekt niet te klagen over de zogenaamde Engelse detective als bediende, want nog nooit had hij iemand aangetroffen met zoveel ijver en die toevallig altijd scheen te zijn waar men hem nodig had.

Inderdaad zag Raffles er in zijn splinternieuwe, keurig zittende uniform kranig genoeg uit en als hij het niet zelf wist, dan had hij het kunnen lezen in de zwarte ogen van het kame-

niertje, dat hij reeds enige malen op de trap was tegen gekomen.

Maar Raffles had geheel andere dingen aan het hoofd en hij besteedde zijn aandacht dan ook allereerst aan de inrichting van het huis.

Eigenlijk was het veel te groot voor een kinderloos echtpaar, want het bezat niet minder dan twee en twintig kamers, grote en kleine.

Daar was een grote ontvangsalon, een woonvertrek, een muziekzaal en een eetkamer gelijkvloers, of op wat de Fransen *Rez-de-Chaussée* noemen.

Op de eerste verdieping bevonden zich een bibliotheek, de beide slaapkamers van het echtpaar, een cabinet-toilette, zowel voor mijnheer als voor mevrouw, de beroemde badkamer met de marmeren kuip van tweehonderd duizend francs en twee logeerkamers.

Dan kwam de tweede verdieping met een tweede, kleinere bibliotheek, studeerkamer voor de heer des huizes, die hij alleen gebruikte om er een middagdutje te doen. En nogmaals twee logeerkamers, terwijl ten slotte de derde verdieping enige vertrekken bezat zonder blijkbaar doel.

Daarboven strekte zich de zolderverdieping uit met haar kamers voor het personeel.

Een paar malen was Raffles reeds in de studeerkamer geweest en een enkele blik was reeds meer dan voldoende, om hem te doen zien, dat zijn werk minder gemakkelijk zou blijken dan hij het zich had voorgesteld.

De brandkast was zeer zwaar, splinternieuw meubel, het laatste snufje op het gebied van brandkast-fabricage en waaraan het staal niet gespaard was, met een geperfectioneerde sluiting, zonder naden en met bijna onzichtbare voegen tussen deur en romp.

De kast was bijna anderhalve meter hoog en halverwege in de muur bevestigd.

Raffles was er eenmaal dicht langs gelopen en had zich er van overtuigd, dat de kast een cijferslot had, zoals de meeste moderne safes. En hij had het vertrek weer verlaten met de zekerheid in zijn hart, dat zeer waarschijnlijk één enkele dag niet voldoende zou zijn om zijn taak ten uitvoer te brengen.

Maar niet alleen aan de brandkast besteedde Raffles zijn aandacht.

Hij hield ook de chauffeur en de overige leden van het dienstpersoneel nauwkeurig in het oog.

De Maître d'Hôtel viel aanstonds buiten beschouwing, want het bleek, dat de man inderdaad vele jaren achtereen in dienst was geweest van dezelfde familie, alvorens bij Fontenelle in dienst te treden en dat hij inderdaad voortreffelijke getuigschriften bezat.

De huisknecht bleek een goede lummel te zijn, maar de chauffeur wekte dadelijk de belangstelling van Raffles.

Toen hij enige malen dat vierkante gelaat met de onbewegelijke, als uit steen gehouwen trekken en de donkere ogen had gezien, toen kwam het hem voor, dat hij het reeds vroeger moest hebben gezien, maar waar, dat

kon hij zich niet voorstellen. In ieder geval moest het lang geleden zijn, en ook niet te Parijs. Kon hij deze man vroeger te Londen ontmoet hebben? zo vroeg hij zichzelf af. Henry deed zijn werk goed en zwijgend. Hij verzorgde en bestuurde zijn auto's meesterlijk. Hij scheen weinig omgang met de andere bedienden te zoeken, behalve met het mooie kameniertje, dat hij vaak nakeek met een hartstochtelijke blik in zijn donkere ogen. Hij had intussen weinig in het huis zelf te doen, maar hield zich meestal op in de garage, die zich bevond achter in de ruime tuin. Men kon van deze garage in een brede straat komen, maar haar ook verlaten aan de tuinzijde en dan met de auto door een brede koetspoort de rue Madras bereiken.

Een paar malen voor het venster verschijnend, zag Raffles duidelijk Charles Brand op een vijftigtal meters afstand voorbij wandelen, als iemand, die niets om handen heeft, met de handen op de rug en sigaretjes rokend.

Van Henderson viel niets te bespeuren, maar Raffles wist dat ook hij in de nabijheid moest zijn.

Er viel die eerste dag intussen niets bijzonders voor en om acht uur kon Raffles aan Brand het sein geven, dat hij voor die avond wel kon inrukken.

Na het dîner, waarbij hij op onberispelijke wijze had bediend, liet mevrouw Fontenelle hem bij zich komen in haar boudoir en vroeg op zachte toon:

— Welnu, mijnheer Jumper, hebt u reeds iets ontdekt?

— Nog niets, madame.

— Maar koestert gij tegen niemand enige verdenking?

— Tegen niemand in het bijzonder. Ik vrees dat ik u nog wel enige dagen tot last moet zijn; wij hebben met een sluwe tegenpartij te doen.

— Maar u bent ons volstrekt niet tot last, mijnheer, hernam madame Fontenelle. 't Is mij onbegrijpelijk dat gij werkelijk detective zijt, gij zoudt een uitmuntende bediende zijn, zonder u te willen vleien.

— Ik dank u voor het compliment, antwoordde Raffles met een buiging. Een goed detective moet ook een goed bediende zijn, anders kan hij zijn maten wel oprollen. Ik hoop intussen dat binnen enige dagen alles zal zijn afgelopen. Wenst madame nog iets?

— Ik wens niets anders dan u goed succes toe.

— Dank u, mevrouw. Nog iets?

— Neen, mijnheer Jumper, ik wil zeggen Caspar! Maar wacht eens even; over drie dagen is onze soirée. Er komt een beroemd zanger en wij hebben wel een honderdtal gasten; Denkt u dat v or die tijd de zaak haar beslag zal hebben gekregen?

— Ik vrees van niet, madame, antwoordde Raffles, in wiens ogen het even geweerlicht had, toen hij bedacht, dat bij die gelegenheid madame Fontenelle zonder twijfel de beroemde juwelen zou dragen, die thans veilig in de brandkast van haar echtgenoot waren opgeborgen.

Het zou dus zaak zijn, zo bedacht hij, zijn verblijf in dit huis zolang te rekken, daar dit een zeer gunstige gelegenheid zou zijn, om de juwelen van eigenaar te doen veranderen. Zonder op te zien, hernam hij:

— Intussen beloof ik u, dat ik mijn best zal doen. Wie weet is het toeval mij niet behulpzaam. Raffles boog en verliet het vertrek.

Een ogenblik stond hij in beraad, wat te doen. Hij luisterde even, keek aandachtig om zich heen en wipte toen vlug als een kat en even zacht de trappen op, tot hij de bovenste verdieping van het huis had bereikt.

Het was hier half duister; de brede gang, waaraan de vertrekken der be-

dienden gelegen waren, werd alleen verlicht door een gloeipeertje in een matglazen ballon.

Raffles had reeds ontdekt, waar zich de kamer van de chauffeur bevond; hij sloop er haastig heen en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Daar binnen was, zoals hij wel gedacht had, alles donker, want zoëven had hij Henry in de tuin bezig gezien en om negen uur zou hij zijn meester naar diens club moeten rijden. Hij greep de kruk van de deur en trachtte haar te openen. Zij bleek echter op slot te zijn. Raffles bedacht zich niet lang, maar haalde het bosje met de fijne lopers te voorschijn, dat hem slechts zelden verliet.

Met behulp daarvan had hij al zeer spoedig het slot van de deur geopend en hij trad binnen.

Hij bevond zich in een eenvoudig gemeubeld kamertje, en toch bleek het hem aanstonds uit zekere dingen welke hij hier aantrof, dat de chauffeur een man was, die er op stond zijn uiterlijk schoon te cultiveren en die ook geen waardeloze bazarprullen duldde.

Op de wastafel stonden kristallen flacons fijn geslepen en gevuld met eau de Cologne en haarwater.

Er lag verder een echte ivoren kam, er stond een zilveren scheeretui en op de tafel lagen een zeer fraaie sigarenkoker van zwart krokodillenleer, een portefeuille en nog enige andere voorwerpen, die zeker vrij wat geld hadden gekost.

In een hoek stond een wandelstok met zilveren knop en aan een der muren waren fraaie etsen in eikenhouten lijsten opgehangen, die er op wezen, dat Mr. Henry een man van smaak was.

Raffles had dit alles in een ommezien in zich opgenomen.

Zacht bromde hij voor zich heen:

— Mijnheer Henry heeft een erfenis gehad, of hij incasseert een hoog loon, of hij heeft kennis aan een of andere dame, die hem nu en dan iets toestopt. Goud en zilver, marokijn- en krokodillenleer, dure haarwaterjes! En nu zullen wij eens verder zien.

Hij keek het vertrek rond, opende de portefeuille, waar hij echter niets bizonders in kon ontdekken, trok alle laden open, die onder zijn bereik waren en doorzocht tenslotte de klerenkast, vol keurig gesneden en zeker niet goedkope costumes, welke hij doorzocht met een vlugheid, die alleen door een jarenlange oefening was te verkrijgen.

Hij vond echter niets in de zakken, niets in de doosjes, niets in de laden. Wel vond hij daarentegen een browning van klein kaliber, alle kamers van het magazijn gevuld.

Maar eensklaps stond Raffles stil. In onbeweeglijke houding hield hij het hoofd naar de deur gewend. Toen brachten hem een paar onhoorbare stappen naar de drempel.

Snel rukte hij de deur open en keek naar buiten. De gang was echter verlaten.

— En toch meende ik stellig... mompelde Raffles. Nu, ik zal mij vergist hebben.

Hij deed de deur achter zich dicht, sloot haar, zodat de sleutel weer gebruikt zou moeten worden om haar te openen en sloop haastig naar beneden.

Voor een der galerijramen, die op de tuin uitzagen, bleef hij een ogenblik staan en keek naar buiten. Hij zag hoe Henry vlug langs het tuinpad liep en zich naar de garage begaf.

Tien stappen achter hem volgde, met een kleine emmer in de hand, de kamenier Suze.

Raffles trad haastig terug, snelde zo vlug hij kon de trappen af, verliet het huis aan de voorzijde, zonder dat

een der bedienden op hem gelet had en rende de zijstraat in, die verderop overging in een twee meter hoge muur, die de tuin omgaf.

Hier was ook de brede inrijdeur van de garage en binnen enkele seconden had Raffles het weinig ingewikkelde slot weer open.

Voorzichtig duwde hij een der vleugeldeuren open en gluurde naar binnen.

De garage werd door twee ramen verlicht, maar het was er niet zeer helder, want het licht werd gedeeltelijk onderschept door de kruinen der hoge bomen in de tuin.

Daar stonden de vijf auto's, waarvan er drie met een groot laken waren bedekt, teneinde het stof te weren.

Raffles wipte naar binnen, na zich te hebben overtuigd dat hij zijn revolver niet had vergeten, sloot vlug de deur en verschool zich haastig onder het laken, dat een der grootste auto's bedekte.

Het witte doek kon nauwelijks weer tot rust zijn gekomen, toen de deur aan de kant van de tuin openging en Henry binnentrad.

Hij werd op de voet gevolgd door Suze. De chauffeur greep het meisje bij de hand en trok haar tot in het midden van de garage.

Hij was blijkbaar zeer opgewonden.

En hoewel hij op hees fluisterende toon sprak, kon Raffles woord voor woord verstaan wat er gesproken werd.

Tot zijn grote verbazing antwoordde Suze in voortreffelijk Engels.

— Luister eens, Suze, er moet snel gehandeld worden, begon Henry. Die man is wel degelijk waar ik hem direct voor heb gehouden; een detective en een knappe ook, dat verzeker ik je.

— Maar...

— Val mij niet in de rede, er is weinig tijd, men mag ons niet samen zien. Ik heb je al gezegd, dat ik geluisterd heb, toen die vent hier voor het eerst

kwam en nog geen vijf minuten geleden verraste ik hem, terwijl hij mijn kamer nasuffelde.

— Ik kan het nog bijna niet geloven, hernam Suze met iets van spijt in haar stem. Hij is zo'n knappe jongen!

— Hou die sentimentele onzin voor je, hernam Henry op ruwe toon, en luister naar wat ik je zal zeggen. Ik had de kerel dadelijk kunnen neerslaan, maar dan zou ik mijn eigen ruiten hebben ingegooid en ik zou het voor ons onmogelijk hebben gemaakt, onze grote slag te slaan. Wat heb ik aan die onnozele oorhangers? Zo weinig, dat ik er een grap van heb gemaakt. Ik had er heel wat voor over gehad, als ik het gezicht had kunnen zien van die dikke tante, toen zij het konijntje ontwaarde.

— Wat ga je doen, Henry?

— Dat zul je aanstonds vernemen. Het is duidelijk, dat die kerel mij verdenkt. Dat zou nu niets betekenen, als het daarbij bleef. Maar hij staat ons in de weg. Wij kunnen hier niets uitrusten, zolang hij ons op de vingers kijkt. Nog een paar dagen en je kunt het geheim van het brandkastslot hebben uitgevonden, dank zij je fijne vingertjes en je schrandereid. Maar in die paar dagen kan dat vermomde heerschap ons heel wat schade berokkenen; hij moet dus uit de weg worden geruimd.

Suze slaakte een gedempte kreet van schrik en riep uit:

— Mijn God, Henry, je wilt hem toch niet vermoorden.

— Als het niet nodig is, dan kan hij voor mijn part blijven leven, antwoordde de chauffeur koeltjes. Je hebt niets anders te doen, dan hem zo gauw mogelijk, liefst morgen al, mee te lokken buitenshuis; je hebt niets anders te doen en de rest zullen mijn mannen en ik wel klaar spelen.

— En wat gebeurt er dan met hem?

— Stel je er zoveel belang in? vroeg

Henry op een toon, waarin duidelijk een bedreiging klonk.

— Ik heb recht om het te weten, antwoordde het meisje ongeduldig.

— Nu dan, hij wordt naar de gewone plaats gebracht, wanneer wij hem hebben bedwelmd en neergeslagen, en een van ons kan hem mijnentwege gaan bevrijden zodra de slag geslagen is.

— En heb je mijn hulp daar volstrekt bij nodig?

— Natuurlijk! Hoe zouden wij hem anders naar de plek krijgen, waar wij hem hebben moeten? Ik reken stellig op je! Bedenk, dat het om een waarde van twee miljoen francs gaat!

— Maar als je je nu vergist?

— Ik vergis me niet, zeg ik je, hernam Henry ongeduldig, En maak nu dat je wekomt.

— Maar ik geloof nooit dat ik hem zal meekrijgen! riep Suze op klagen-de toon.

— Dan maak je jezelf geen compliment, maar ik weet wet beter! Geen man kan jou weerstand bieden, als je maar het juiste gebruik weet te maken van je sex-appeal, van je glimlach en je ogen! En ga nu maar gauw, ik herhaal, dat zij ons niet samen mogen zien!

Suze scheen nog iets in het midden te willen brengen, maar zij werd blijkbaar door de chauffeur eenvoudig de garage uit geschoven en de deur viel achter haar dicht.

Henry bleef alleen.

Hij wachtte even, blijkbaar om te voorkomen dat hij de gewaande kamener te dicht op de hielen volgde, waarna hij op zijn beurt het kleine gebouw, aan de kant van de tuin verliet.

Raffles wachtte nog even, voor het geval dat Henry wellicht terug zou keren, maar toen er, na verloop van enkele minuten, niemand kwam, verliet hij voorzichtig de schuilplaats,

sloop naar de deur en keek naar buiten.

Toen hij zag, dat Henry een heel eind verder bezig was bij de waterkraan een paar emmers te laten vollopen, zeker om een motorrijwiel schoon te maken, dat dik bemodderd

op de standaard stond, sloop hij langs een zijpaadje, naar de achterzijde van het huis, verborg zich bijna een half uur achter een dicht bosje en ging toen pas het huis aan de achterzijde binnen.

HOOFDSTUK VI

ONDER HYPNOSE

Het was omstreeks negen uur in de avond en het bediendenpersoneel zat, voor zover het geen vrijaf had, bij elkaar in de ruime, naast de keuken gelegen kamer, die met twee ramen op de tuin uitzag.

Maar al spoedig dunde het aantal aanwezigen,

En toen kwam er een ogenblik, dat Suze met de valet de chambre alleen was.

Zij had Raffles reeds enige malen een vurige blik toegeworpen, waarvan de betekenis niet te miskennen viel en zij schoof nu naar hem toe en zei met een vlelend stemmetje:

— Wat denk je van een wandelingetje in de tuin, mijnheer Caspar? Het is nog wel een half uur licht.

— Al was het zo donker, mademoiselle Suze, dat men geen stap voor zich uit zou kunnen zien, dan nog zou ik u gaarne vergezellen, zei Raffles op zijn beminlijkste toon.

Hij was reeds opgestaan en beiden liepen langzaam het vertrek uit, de met blauwe tegels geplaveide gang door en bereikten zo de tuin.

— Wij treffen het bijzonder, zei Suze met een verleidelijk lachtje. Mevrouw is naar een partij, mijnheer is naar de club en de maitre d'hôtel is van de vloer. Wat een heerlijke avond, nietwaar?

— Buitengewoon, juffrouw Suze.

— Willen wij wat op die bank gaan

zitten?

Onder het spreken was het tweetal de bank genaderd en zij namen er op plaats. Langzaam begon de schemering te vallen. Suze hief het gelaat naar Raffles op, die vlak naast haar was gezeten en langzaam, heel langzaam verdween de aanvallige glimlach van haar lippen.

Het was alsof haar gelaat een vragende uitdrukking had en toen een uitdrukking van schrik kreeg.

De kleine mond was half geopend en de ogen werden als door een magnetische kracht naar die van de man tegenover haar getrokken.

Zij moest kijken of zij wilde of niet naar die wijd geopende, staalgrijze ogen, met hun grote zwarte pupillen.

De stem van het meisje stierf weg tot een zacht gemurmel, alleen haar lippen bewogen zich, en toen zweeg zij.

Maar haar wijdgeopende ogen bleven strak op het gelaat van Raffles gericht.

Deze nam haar hand, tilde haar een paar decimeter op en liet haar los.

De hand viel slap naar beneden.

— Ik wist wel, dat zij een goed sujet zou zijn, hysterisch en buitengewoon gevoelig, mompelde hij in zichzelf. Toch moet ik eens zien of de kleine bedriegster mij misschien voor het lapje houdt.

Hij had ongemerkt een speld uit de kraag van zijn jas genomen en gaf er onverhoeds een kort prikje mee in de blote benedenarm van het meisje.

Suze bewoog zich niet, haar wimpers trilden zelfs niet; zij had klaarblijkelijk niets van de prik gevoeld.

Raffles glimlachte. Hij liet zijn stem dalen en vroeg, het meisje steeds aanziende:

— Versta je mij?

— Ik versta u zeer goed, klonk het antwoord, op duidelijke, maar eigenaardig doffe toon gegeven.

— Weet je wie ik ben?

— U bent de nieuwe valet de chambre.

— Maar weet je niet wie ik inderdaad ben?

— Ik weet uw naam niet, maar u bent een detective.

— Wie heeft de diamanten oorhangers van uw meesteres gestolen?

— Henry Clifton.

— Wat is zijn eigenlijk beroep?

— Hij is een bekende hoteldief, die reeds lang door de politie van Londen wordt gezocht.

— Wie bent jij?

— Ik ben Suze Chaunard, zijn minnares.

— Heb je lang in Londen gewoond?

— Zeven jaren!

— Waar zijn de diamanten oorhangers gebleven?

— In het nikkelen geluksgodje, dat vóór op de radiator van de grote tourwagen is geplaatst!

— Wat ben je van plan, jij en je minnaar met mij te doen?

— Morgenavond zal ik u met mij meelokken, naar een vooraf bepaalde plaats en daar zullen Henry en twee helpers, misschien drie, u overvallen, bedwelmen en in een auto wegvoeren, naar een plek die ons alleen bekend is.

— Wat zal er gebeuren, als de diensten van Henry elders nodig zijn?

— Hij zal voorgeven ongesteld te zijn en zich naar zijn huis begeven.

— Heeft hij er hier dan een?

— Ja, hij woont hier met een zuster; hij is pas zes maanden hier in dienst.

— Blijf zitten, waar je nu zit, beval Raffles kortaf.

Raffles stond haastig op, liep vlug naar de garage, opende de deur, knipte zijn zaklantaarn aan en trad op de grote tourwagen toe.

Hij sloeg het laken terug en draaide met een Engelse sleutel, die hij uit de gereedschapstas nam, de nikkelen biliken los, die als mascotte voor op de radiator was geplaatst.

Er viel een plakje uit, in zijdepapier gewikkeld en toen Raffles het had opgeraapt en losgemaakt, hield hij de gestolen oorhangers in de hand.

Hij raapte snel een paar kiezelsteentjes uit de tuin op, wikkelde deze in het zijdepapier, stopte het pakje in het nikkelen afgodje en bevestigde dit weer op zijn plaats.

Toen hij naar de bank terugkeerde, vond hij daar Suze in volmaakt dezelfde houding zitten.

Toen sprak Raffles:

— Luister Suze. Je moet alles vergeten wat er is voorafgegaan aan dit onderhoud, zelfs de flauwste herinnering.

Hij blies zacht over haar gelaat, maakte met de handen op de rug een paar passen en leunde toen in onverschillige houding achterover tegen de leuning, terwijl hij naar de juist opkomende maan keek.

Suze wreef zich even over de ogen, liet een verlegen lachje horen en zei:

— Wat gek! Het is net alsof ik geslapen heb.

— Dat komt van de warmte, zei Raffles lakoniek. Het is nog al drukkend geweest en ik ben onder het bedienen bijna in slaap gevallen. Maar zullen wij niet weer naar huis terugkeren?

— Dat is aardig van je, Caspar! riep Suze uit. Weet je wat wij doen

moesten? Ik... nu, ik wil er geen geheim van maken; ik vind je een reuze vent! Wij moesten morgenavond een fijn wandelingetje maken.

— Ik verlang niets liever, Suze. Maar hoe doen wij dat? Men zal het ons niet toestaan!

— Toch wel! Ik heb, om te beginnen, morgenavond mijn vrije avond, en naar jou wordt, als kamerbediende, na tien uur toch nooit meer gevraagd.

— Afgesproken dan! riep Raffles uit, schijnbaar na zich enige ogenblikken te hebben bedacht. Ik stel er mij heel veel van voor! Maar nu moeten wij toch werkelijk terugkeren; ik geloof dat ik licht zie op de eerste verdieping, dat is zeker Joseph, die de ronde doet.

Hij was reeds opgestaan en wendde zijn schreden naar het huis. Maar plotseling sprong Suze op, sloeg haar armen om zijn hals en drukte haar lippen op de zijne.

Toen liet zij Raffles weer los en zei op een toon van bevreemding:

— Wat zijn je lippen koud!

— Dat zal gaandeweg wel verbeteren, hernam hij met een flauw glimlachje.

Beiden liepen langzaam naar het huis en slopen toen ongezien naar binnen. Maar een uur later ging Raffles terug naar de tuin, zonder door iemand te zijn gezien, sloop naar de verst verwijderde hoek en gaf zeer zacht het sein.

Er waren nog geen tien seconden verlopen, of het werd aan de andere kant van de muur beantwoord.

Raffles zette zijn voet op een knoest van een boom, die op nauwelijks een voet afstand van de muur stond en kon zich nu zover ophijsen dat hij juist over de muur kon heen kijken.

Op twee passen afstand stond Brand, die op zijn post was.

— Ik heb nieuws, mijn waarde! En goed nieuws ook, naar ik geloof!

Vang, om te beginnen, dit pakje maar eens op!

— Wat zit erin? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Maak het maar open, dan zul je het zien!

Brand ving het pakje behendig op, maakte het open en kon met moeite een kreet van bewondering weerhouden.

— Dus... hij was het tóch? vroeg hij toen.

— Niemand anders! En nu de rest.

In enkele woorden deelde Raffles aan Brand mee, wat er enige uren geleden in het huis en in de tuin was voorgevallen.

De jonge man had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu:

— Wat ga je nu doen? Je geeft zeker die Henry onmiddellijk bij de politie aan?

Raffles keek Brand een ogenblik zwijgend aan en antwoordde toen:

— Het is waar, Charles, dat mijn eerste jeugd gepasseerd is, maar ik ben toch nog niet volslagen kinds! Waarvan zou ik die man kunnen beschuldigen, nu jij die gestolen oorhangers in je zak hebt?

— Je kunt toch tegen hem getuigen?

— Ongetwijfeld, maar dan zal de rechter mij verzoeken, het stuk van overtuiging over te leggen, en dat ben ik volstrekt niet van plan. Neen, die Henry kan zich elders laten hangen, als hij verkiest! Intussen, hij is een lastig en gevaarlijk heerschap en wij moeten ons van hem ontdoen. Daarom moet je zorgen, morgenavond met Henderson op je post te zijn om dat mooie kamerkatje en mij te volgen. Op het gewenste ogenblik treden jullie dan op en als ik Henderson goed ken, dan zal mijnheer Henry in de eerste maanden wel niet in staat zijn het stuur van een auto vast te houden.

— Maar zij kunnen je bedwelmd hebben, vóór wij tussenbeide kunnen komen, zei Brand verschrikt.

— Daarvoor bestaat niet het minste gevaar! Ik weet wel een middeltje om hun chloroform, of wat het anders wesen mag, onschadelijk te maken. Ik zal jullie echter in ieder geval moeten verzoeken goed uit te kijken en snel te handelen. Kan ik het alleen af, des te beter! En maak nu maar gauw, dat

je weg komt; ik moet het slaapmutsje, de avond-groc van mijnheer Fontenelle klaar maken!

Raffles verdween, wel wetend, dat Brand de volgende avond, zoals men dat noemt: als een bulhond vóór de deur zou liggen.

HOOFDSTUK VII

DE OVERVAL

De volgende dag stelde madame Fontenelle Raffles een paar malen de vraag hoe het stond met de juwelen oorhangers en telkenmale verzekerde Raffles diplomatiek en overigens volkomen naar waarheid, dat de zaken voortreffelijk gingen.

Hij had enige informaties ingewonnen betreffende de soirée, welke de volgende avond ten huize van de voormalige groentenhandelaar zou plaats hebben en het was uitgemaakt, dat de ijdele madame Fontenelle bij die gelegenheid zich zou opsieren met de gehele inhoud van haar juwelenkistje.

Een paar malen ook was Raffles Suze nageslopen en hij had haar kunnen gadeslaan, terwijl zij bezig was met haar dunne, fijne vingers te draaien aan het cijferslot van de brandkast.

Klaarblijkelijk had het meisje uiterst gevoelige vingertoppen en was zij er na eindeloos geduld in geslaagd bijna de gehele cijfercombinatie, alleen door haar tastgevoel geleid, te ontdekken.

Nog slechts een paar dagen en het getal zou voor haar geen geheim meer hebben.

Wanneer Henry dan de sleutel kon machtig worden, zou het volstrekt geen moeite meer zijn, de zware kast te openen.

Er was dus in dit geval inderdaad: *periculum in mora* (1). Raffles begreep dat hij spoedig zou moeten optreden wilde hij zich de vruchten van al zijn moeite niet zien ontgaan op het laatste ogenblik.

De avond brak aan, zonder dat er zich iets bizonders voordeed.

Suze had onmiddellijk na het diner het huis verlaten, na met Raffles de afspraak te hebben gemaakt, dat hij haar om tien uur zou komen afhalen in een café, op de hoek van een zijstraat.

Raffles zorgde er wel voor op tijd te zijn.

Hij had met opzet een licht grijs pak aangetrokken, opdat Brand hem des te gemakkelijker zou kunnen volgen, maar tegen de zin van Suze, die maar al te goed begreep, dat zulk een licht gekleurd herencostuum wel al te zeer in het oog liep en de aandacht der politieagenten zou kunnen trekken.

Juist op het afgesproken uur trad Raffles het café binnen en hij vond daar zijn Dulcinea, die zich onder bescherming van de waard in eigen persoon had gesteld.

(1) *Periculum in mora*: er ligt gevaar in uitstel.

Gearmd verlieten de twee het café en richtten hun schreden naar de Seinekade.

— Waar gaan wij heen? vroeg Raffles glimlachend.

— Ik houd niet erg van de drukte in de stad, wij moesten met een bootje naar Grenelle gaan en daar ergens thee drinken. Ik ken er muzieksalen waar gedanst wordt. Ik hoop toch dat je danst?

— Als een sprinkhaan, juffrouw Suze, antwoordde Raffles opgewekt. Ik dans alle Mexicaanse, Argentijnse, Indiaanse, Spaanse en Afrikaanse dansen, de bruidsdansen der Basoeto's, de begrafenisdansen van de Platvoet-Indianen, de krijgdsdansen van de Hottentotten, kortom, alle moderne salondansen.

— Dat treft bijzonder, want ik ben verzet op dansen.

Het tweetal daalde dus af naar een van die drijvende steigers, zoals men ze om de paar honderd meter langs beide oevers van de Seine geschaard vindt en waar de sierlijke stoombootjes aanleggen, welke de Parijzenaars « vliegen » noemen en die hen voor slechts tien francs van het ene einde van Parijs naar het andere brengen. Er was plaats in overvloed.

Het ranke bootje stak van wal en aanstonds drukte Suze zich tegen haar begeleider aan, alsof zij bescherming bij hem zocht.

Na een tocht van een uur ongeveer verliet het tweetal het bootje, dat onderweg herhaaldelijk had aangelegd.

Raffles had zeer goed gezien, dat op een van die steigers Brand en Henderson aan boord waren gekomen, die het kleine vaartuig bij de afvaart juist even gemist hadden, maar toen waarschijnlijk snel in een auto waren gesprongen ten einde het bij een volgende aanlegplaats vóór te zijn.

De twee mannen hielden zich op een veilige afstand en namen plaats op zo-

danige wijze, dat de stuurmansbrug tussen hen en Raffles in was.

Men was nu in Grenelle en duidelijk sprong het verschil met het drukke Parijs der Boulevards in het oog.

Hier geen helder verlichte winkels en café's, hier geen schitterende lichtreclames, geen overdaad van straatverlichting.

Integendeel, er waren genoeg donkere lanen en verlaten brede straten, om er met groot succes een aanranding te kunnen ondernemen.

Suze had Raffles weer onder de arm genomen en voerde hem in de richting van de Rue Couchy.

Het is een brede straat, schaars verlicht en waar reeds om negen uur in de avond een dorps stilte heerst.

— Waar is het danshuis in kwestie? vroeg Raffles na enige tijd.

— In de Rue Vignon, niet ver van het kerkhof.

De Rue Vignon is een zijstraat van de Rue Couchy, die echter aan de andere kant van laatstgenoemde straat zich niet voortzet.

Er wordt aldus een doodlopende straat gevormd, een soort plein, waar het altijd zeer stil was.

Zijn instinct waarschuwde Raffles, dat hij op zijn hoede moest zijn, daar de plek hier zeer gunstig scheen te zijn voor de beraamde overval.

Zijn voorgevoel scheen hem niet te hebben bedrogen.

Want nauwelijks waren zijn metgezellin en hij de hoek van de Rue Vignon omgeslagen, of uit een koetspoort kwamen onverhoeds vier mannen te voorschijn, de rand van hun vilthoeden diep in de ogen gedrukt.

Vlak bij, op nauwelijks twee meter afstand, stond een grote auto stil, waarvan de motor zachtjes bromde en een der portieren openstond.

Achter het stuurwiel zat een vijfde man.

Dit alles zag Raffles in één oogopslag. Hij was er dus volkomen op

woorbereid toen de vier mannen zich twee aan twee splitsten en links en rechts op hem toe sprongen.

Suze had een lichte kreet van schrik geslaakt, die zeer natuurlijk klonk en knelde de rechterarm van Raffles zo stijf mogelijk tegen haar lichaam aan, als gehoor gevend aan haar behoefte aan steun, maar inderdaad om het slachtoffer te beletten van die arm gebruik te maken.

Maar dat was voor een goed bokser als Raffles al het minste van alle bezwaren.

Hij uitte een eigenaardige, door-dringende kreet, die ver moest worden gehoord en tegelijkertijd trof zijn linkervuist met de kracht van een moker een der aanranders, die het dichtsbij hem stond, tegen de punt van de kin.

Het was een meesterlijke stoot, die ook een krachtiger man zou hebben geveld. De getroffene wankelde even en zakte toen in elkaar.

Vóór de anderen nog goed en wel wisten wat er gebeurde, was een reusachtige gedaante als een bom te midden van hen gevallen.

Het was Henderson, die, gevolgd door Brand, was komen toesnellen.

Hij nam de man, die gereed stond met een met chloroform gedrenkte doek op Raffles toe te treden, om het middel, hief hem als een kind van de grond en een ogenblik later was de rol van deze aanvaller uitgespeeld.

In minder dan geen tijd waren er dus twee aanvallers buiten gevecht gesteld, maar Henry, die een der vier aanranders was geweest, uitte een gesmoorde vloek en trok met een grimmig gelaat een kort mes uit de zak, waarvan het brede lemmet in het licht van een straatlantaarn schitterde.

Henderson schonk hem echter geen gelegenheid zich van het wapen te bedienen.

Hij greep Henry onzacht beet, schudde hem als een uit het water ge-

haalde hond heen en weer en trof hem toen met zijn verschrikkelijke vuist midden in het gelaat.

Met een doffe kreet viel Henry achterover, buitelde een paar malen over de kop als een haas, die wordt aangeschoten en bleef toen stil liggen.

Brand had intussen reeds met de vierde man afgerekend, die hij op een prachtige stomp onthaalde, welke de man enige meters verder met de straatstenen deed kennis maken. In minder tijd dan nodig was om dit alles te beschrijven, was het pleit beslecht.

De man achter het stuurwiel van de auto scheen de mening te zijn toegedaan, dat voorzichtigheid het beste deel van de moed is, want niet zodra had hij gezien, dat de veldslag als verloren kon worden beschouwd, of hij haalde de gangwissel over, gaf gas en reed weg, of de duivel hem op de hielen zat, zijn makkers overlatende aan een lot, dat niet langer twijfelachtig kon zijn.

Wat Suze betreft, een paar malen had zij getracht zich los te rukken, toen zij tot het inzicht kwam, dat de zaak enigszins anders verliep dan zij zich had voorgesteld, maar Raffles hield haar stevig vast.

Toen de vijand verslagen was, draaide hij het meisje, door haar boven de ellebogen aan de armen vast te grijpen, naar zich toe, en zei op de vriendelijkste toon van de wereld:

— Het spijt me, mademoiselle Suze, dat ik u getuige heb doen zijn van deze smadelijke nederlaag, maar het ging niet anders. Intussen, gedane zaken nemen geen keer en je zult wel tot het inzicht zijn gekomen, dat deze zet voor jullie verloren is.

Ik geloof dat het overbodig is, maar voor alle zekerheid wil ik wel zeggen, dat ik niet zal gedogen, dat mijnheer Henry in het huis in de Rue Madras verschijnt.

Raffles stond nog besluiteloos hierover na te denken, toen de komst van

enige politieagenten, die het gerucht van het gevecht hadden vernomen, iedere verdere moeilijkheid voorkwam.

Het waren drie mannen, die verbaasd neerkeken op de vier roerloze gedaanten, die daar als dood op het trottoir verspreid lagen, maar Raffles gaf in korte woorden de nodige ophelderingen.

Maar een van de agenten, die Suze eens nauwkeurig had opgenomen, riep eensklaps uit:

— Maar voor den drommel, dat is Olga Balinew, de Russin, die wij al zo lang zoeken!

Hij wendde zich tot Raffles en zei:

— Hiervoor zijn wij u ten zeerste verplicht, mijnheer! Een zeer gevaarlijk creatuur, waarnaar de politie te Londen en te München reeds geruime tijd zoekt. Haar signalement is overal bekend gemaakt, maar wie zou haar nu ook gezocht hebben in het huis van mijnheer Fontenelle,

De andere agenten hadden de mannen, die ter aarde lagen, intussen eens nauwkeurig bekeken en het bleek, dat twee hunner oude bekenden van de justitie waren, die nog een appeltje met hen te schillen had. Wat Henry betreft, hij was de agenten vreemd, maar ook hij werd in verzekerde bewaring genomen.

Het duurde enige tijd, alvorens er een ambulancewagen van de politie ter plaatse was en daarin werden de vier mannen opgesloten.

Het voertuig reed snel weg en Suze, stevig vastgehouden door twee ter assistentie ontboden ordebewaarders, keek de wagen na en zag toen Raffles aan, met ogen, die niet langer logen, maar die brandden van haat en woede.

Raffles verloor echter geen ogenblik zijn hoffelijke kalmte en zei met een buiging:

— Wij zullen thans wel afscheid

moeten nemen en voor geruime tijd, mademoiselle Suze. Het spijt mij waarlijk, de kennismaking was zeer aangenaam. Misschien zal dit avontuur je een les zijn, niet al te spoedig met vreemdelingen plaats te nemen op een bank in een verlaten hoekje van een tuin.

De zogenaamde kamenier had Raffles een blik vol haat toegeworpen, maar daarna had zij zich rustig laten wegvoeren, wel begrijpend dat tegenstand niet zou baten.

Intussen was Raffles wel genoodzaakt, wilde hij geen achterdocht wekken op een zeer ongunstig tijdstip, zich naar de dichtst bijzijnde politiepost te begeven en daar verslag van het gebeurde te doen.

Er bleef hem trouwens weinig anders over, want hij zag wel in, dat, of Henry en Suze Chaunard al of niet hun misdadig voornemen bekenden, zijn aanwezigheid als vermomd detective in het huis van de Fontenelles toch reeds de volgende dag bekend zou zijn.

Want madame Fontenelle zou zich natuurlijk haasten, de zaak aan de grote klok te hangen en zelfs met enige trots zou zij er van gewagen, dat het aan de schranderheid van haar speciale detective, om zo te zeggen haar lijfdetective, gelukt was, twee gevaarlijke schelmen, die op valse voorwendsels haar huis waren binnengedrongen, zo spoedig te ontmaskeren.

En zo deed hij het gehele verhaal nogmaals, maar omdat hij met lieden te doen had, die over heel wat meer verstand beschikken dan madame Fontenelle, zo kon hij zich thans tot enkele woorden bepalen en voerde eenvoudig aan, dat hij de zaak ter hand had genomen, omdat zij hem als criminalist belang inboezemde.

Hij vertoonde zijn prachtig nagemaakte legitimatie-bewijzen, zijn papieren en zijn penning, hij deelde

mede hoe hij de beraamde aanslag ontdekt had, hij gaf een verslag van de aanranding en daarmee was de zaak afgehandeld.

Henderson echter werd er zorgvuldig buitengehouden en Raffles deed het voorkomen, alsof hij hem in het geheel niet kende en de reus daar

maar toevallig ter plaatse was geweest en zich gehaast had, de aangevallenen, die in de minderheid waren, de behulpzame hand te bieden.

Daarmede kon Raffles heengaan, zeer tevreden over de loop, die de zaken namen.

HOOFDSTUK VIII

EEN SOIRÉE DIE IN HET WATER VIEL

Het spreekt vanzelf, dat alle dagbladen reeds de volgende ochtend grotere of kleinere berichten publiceerden over de aanranding van de vorige avond.

De diefstal van de juwelen oorhangers werd weer opgehangen en de meeste bladen gaven als hun overtuiging te kennen, dat niemand anders dan de Engelse chauffeur de dief kon zijn geweest. Reeds was een beambte van Scotland Yard naar Parijs onderweg, teneinde de arrestant te identificeren.

Henry Clifton echter bleef aangaande de gestolen oorhangers een hardnekkig stilzwijgen in acht nemen en ontkende iets met de diefstal te maken te hebben.

Daar Raffles zelf dienaangaande natuurlijk wel zo verstandig was geweest, met geen enkel woord over de ontdekking van de kostbare stenen te reppen, zo bleef deze zaak nog altijd onopgehelderd.

En nu was de dag aangebroken, waarop des avonds de soirée zou plaats hebben.

Madame Fontenelle was vrij nerveus en als de uitnodigingen niet reeds lang verzonden waren, zou zij waarschijnlijk de soirée hebben uitgesteld.

Zij was zonder kamenier en reeds om tien uur in de ochtend zette zij haar klaagliederen in en riep de hemel

tot getuige, dat zij zich die avond onmogelijk aan haar gasten zou kunnen vertonen.

Maar ook deze moeilijkheid wist de Engelse detective op te lossen.

Hij ging telefoneren en reeds een half uur later keerde hij glimlachend terug met de blijde mededeling, dat een uitmuntende kamenier voor die dag haar hulp mevrouw Fontenelle zou aanbieden.

Het meisje was echter pas na het diner beschikbaar, maar zou zich zoveel mogelijk haasten.

Aldus werd er een zware steen gewenteld van het hart van de beklagenswaardige millionairsvrouw.

Intussen hadden de kok en de keukenmeid, geholpen door twee assistenten, reeds vroeg in de namiddag de handen vol met het toebereiden van het souper, hetwelk op de soirée zou volgen en waarna men nog zou dansen. Ook waren er vier bedienden in dienst genomen, maar Raffles had, om begrijpelijke redenen, zeer nauwkeurig toegezien, dat deze lieden inderdaad volkomen betrouwbaar waren, hij had namelijk ervaring op dit punt.

De vloer van de danszaal was spiegelglad gewreven, de wijnflessen stonden gereed, de zilveren schalen voor het gebak wachtten op hun lading en in de kleine buffetzaal, naast de danszaal gelegen, stonden reeds de tafels

gereed, waaraan gesoupeerd zou worden.

Er was voor veel geld een zogenaamd Hongaars strikje geëngageerd en om zes uur dineerde mevrouw reeds, tamelijk moe, maar tevreden dat alles nog geschikt was.

Want zoeven was de kamenier verschenen, een stil, bedeesd meisje, met rossig haar en zacht blauwe ogen, maar dat uitstekend geschikt was voor haar werk, zoals spoedig bleek. Om negen uur zouden de eerste gasten verschijnen en mevrouw Fontenelle moest zich nog kleden.

Vlak na het diner liet Raffles mevrouw verzoeken hem enige ogenblikken gehoor te schenken.

De bedienden hadden namelijk allen in de bladen het verslag van de aanranding gelezen en waren dus nu op de hoogte van de identiteit van hun gewaande collega.

— Mevrouw, begon Raffles, eigenlijk gezegd bestaat het motief niet langer, waarom ik hier mijn intrek nam en alles wel beschouwd, had ik reeds vanochtend kunnen vertrekken. Het is voor mij aan geen twijfel onderhevig, of die Henry Clifton is de dief van uw juwelen oorhangers, zoals later wel zal worden uitgemaakt en mijn verblijf in dit huis zou dus geen reden van bestaan meer hebben. Maar, gij zult vanavond de juwelen dragen, nietwaar?

— Dat ben ik stellig van plan, mijnheer.

— Weet u dat het een gevaarlijke onderneming is?

— Dat weet ik, en als ik het niet wist, dan zou de politie het mij wel aan het verstand hebben gebracht.

— Hoezo, madame, als ik vragen mag? vroeg Raffles verbaasd.

— Omdat, terwijl wij aan tafel zaten, de commissaris van politie van onze wijk, zich heeft laten aandienen en mij beloofd heeft, vier van zijn beste rechercheurs te zenden, om een oogje in het zeil te houden.

Raffles beet zich op de lippen. Dat was een omstandigheid, waarop hij in het geheel niet gerekend had. Maar spoedig herwon hij zijn koelbloedigheid en er klonk zelfs bevrediging in zijn stem, toen hij zei:

— Dat is een voortreffelijke maatregel, madame. Eigenlijk had ik iets dergelijks willen aanraden. Dan zijn uw juwelen natuurlijk zo veilig alsof zij in de kelders van de Franse Bank waren. Wanneer komen die heren?

— Ongeveer om negen uur, met de eerste gasten.

— Dan is alles uitstekend geregeld, madame, maar ik zelf, ik zelf, hoort gij? zou de juwelen naar uw boudoir overbrengen. Mijnheer Fontenelle zou mij desnoods kunnen vergezellen, dan zijn we volkomen zeker dat zij daar veilig belanden. Daarom juist ben ik hier gebleven.

— Maar uw honorarium? vroeg madame Fontenelle op onzekere toon.

— Dat vinden wij later wel, madame. Ik ben zeker, dat ik volkomen tevreden zal zijn. Maak u daaromtrent niet ongerust. Maar nu wil ik u niet langer ophouden, het zal tijd voor u worden om u te gaan kleden, naar ik meen.

Het was inderdaad reeds over half acht, toen mevrouw Fontenelle naar haar boudoir toog, waar de kamenier haar wachtte.

Het toilet van Madame lag reeds gereed op de kaptafel en het kleden begon.

Marianne, de kamenier, sprak niet veel, maar zij verstond haar werk uitstekend. Zij was vlug en handig en zij wist van het dunne, korte haar van mevrouw Fontenelle met behulp van slechts enkele toegiftjes, door een voortreffelijk haarkunstenaar geleverd, het prachtigste kapsel te maken, dat men zich kan denken.

Het was bijna kwart voor negen, toen zij gereed was en zich met een tevreden gelaat voor de grote spiegel

heen en weer bewoog, waarin zij zich ten voete uit kon bewonderen.

Langzaam bewoog zij het machtige lichaam voor- en achteruit, links en rechts, draaide op haar hakken rond, trachtte zich van achteren te bekijken, hetgeen een volslagen onmogelijkheid bleek, alvorens de kamenier met een tweede spiegel ter hulp schoot en zei toen met een zucht van verlichting:

— Het ziet er goed uit, nietwaar, mijn kind?

— Schitterend, madame!

Madame Fontenelle hield zich druk bezig met het verschikken van een kleine bloemencorsage op haar geweldige boezem. Toen zei zij tamelijk kortaf:

— Bel nu even en zeg aan Joseph, dat hij naar mijnheer gaat, om te zeggen dat ik gereed ben.

De kamenier drukte op een schelknop en even daarna verscheen Joseph in de opening van de deur.

— Mijnheer Joseph, wees zo goed, aan mijnheer Fontenelle te gaan zeggen, dat madame gereed is, zei de kamenier.

Joseph verwijderde zich, om de boodschap te gaan overbrengen. Hij liep door de gang, klopte op de deur van de studeerkamer en trad binnen.

Daar zat de heer des huizes, reeds in rok gestoken, maar ogenschijnlijk in een tamelijk slecht humeur.

Hij rookte een geweldige grote sigaar en maakte zijn nagels schoon, blijkbaar omdat hij op dit ogenblik niets anders te doen had.

— Mevrouw is gereed, mijnheer, kondigde Joseph aan.

— Het is goed, ik kom, bromde mijnheer Fontenelle.

Hij stond op en zei, terwijl hij naar de brandkast liep:

— Vraag nu of mijnheer Jumper hier komt.

Joseph vertrok en Fontenelle bleef alleen.

Na enkele minuten werd hij ongeduldig, drukte op de knop van de elektrische schel naast de deur en begon kwaad heen en weer te lopen.

Joseph trad weer binnen.

— Welnu, waar zit Jumper nu? Waar blijft hij? vroeg Fontenelle ongeduldig. Het is bij negenen, aanstonds zullen de gasten komen.

— Ik kan hem nergens vinden, mijnheer, antwoordde Joseph.

— Nu, mijn vrouw kan niet langer wachten, dan doe ik het maar alleen. Je kunt wel gaan, Joseph!

De bediende vertrok.

Fontenelle haalde zijn sleutelbos te voorschijn, trad op de brandkast toe, verschoof de schijf met de cijfers, stak de sleutel in het slot en opende de zware deur.

Hij nam een tamelijk groot stalen kistje van een der planken, sloot de deur weer en keerde met het kistje in de hand naar het midden van het vertrek terug.

Hij zette het kistje op de tafel, opende het en overtuigde zich die dag voor de vierde maal, dat de juwelen nog allen aanwezig waren.

Hij liet de sleutel in het slot steken, nam het kistje onder de arm en verliet het vertrek.

Hij liep zo snel hij kon en was verheugd, toen hij het boudoir van zijn vrouw had bereikt, die reeds tamelijk ongeduldig zat te wachten.

Fontenelle plaatste het kistje op een kleine tafel en verliet het vertrek.

Maar op de trap was hij bijna tegen twee heren aangebots, die haastig naar boven kwamen.

— Wat is dat? Wat wilt u? vroeg Fontenelle verschrikt.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Fontenelle antwoordde een der mannen. Wij zijn rechercheurs, mijn naam is Chanteloupe. Kunt gij ons aanstonds bij Jumper brengen?

— Bij Jumper? die is er niet!

— Ik was er al bang voor! mompelde Chanteloupe.

— Wat is er dan toch? vroeg mijnheer Fontenelle, nu zeer ongerust.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Een uur geleden heeft Suze Chaunard bekend, dat zij medeplichtig is geweest aan de diefstal van de juwelen oorhangers. Zij zei dat haar minnaar ze verborgen had in een nikkelen mascotte, voorop een van uw auto's een grote tourwagen. En Clifton, ondervraagd zijnde, viel op zijn beurt door de mand en bevestigde dit. Wij zijn onmiddellijk hierheen gekomen en uw bediende, de maitre d'Hotel, die u niet wilde storen, bracht ons naar de garage. Wij hebben het nikkelen billiken losgeschroefd en in plaats van de oorhangers vonden wij er, in zijdepapier gewikkeld, steentjes in. Nu staat het wel vast, dat alleen Jumper kennis kan hebben gedragen van het feit, dat de juwelen daar verstopt waren, want hij heeft zelf gezegd, dat hij Suze Chaunard gehypnotiseerd heeft en zodoende achter het plan is gekomen, van hem uit de weg te ruimen.

— Hij zou dus een bedrieger geweest zijn? Dat wil ik niet aannemen! Maar u hebt mij erg ongerust gemaakt, ga dadelijk met mij mee naar het boudoir van mijn vrouw. Hij had aangeboden mij te vergezellen, als ik haar de juwelen ging brengen, die ik altijd in mijn brandkast bewaar, maar hij was nergens te vinden.

Zonder een ogenblik te verliezen, stormden de mannen de trap op. Zij renden door de gang en Fontenelle wilde de deur van het boudoir openen. Deze bleek echter op slot te zijn.

De twee rechercheurs aarzelden niet, maar wierpen zich uit alle macht tegen het deurpaneel, terwijl Fontenelle wanhopig de naam van zijn vrouw riep, zonder echter antwoord te krijgen.

Krakend versplinterde het dunne hout van het paneel en de twee re-

chercheurs kropen naar binnen.

Fontenelle wilde hun voorbeeld volgen, maar zijn zwaarlijvigheid maakte het hem onmogelijk door de nauwe opening te kruipen en zo bleef hij voor het gat staan jammeren en weeklagen, handenwringend en stampvoetend, toen hij, midden in het vertrek, zijn echtgenote zag zitten, onbeweeglijk als een stenen beeld.

Maar het volgende ogenblik slaakte hij een kreet van woede.

Want zoeven had hij Marianne, de kamenier in het oog gekregen.

Het meisje had juist met een vlugge beweging het stalen kistje dichtgeklapt, na er de juwelen te hebben ingedaan, die zij blijkbaar snel weer uit het haar en van de hals van madame Fontenelle had genomen.

Met één luchtige sprong was zij bij het raam, dat reeds open stond en het volgende ogenblik vloog het kistje in een grote boog door de lucht, en verdween uit het gezicht.

De rechercheurs waren op Marianne toegesneld en wilden haar vastgrijpen.

Maar het meisje scheen over een bijzondere spierkracht te beschikken, want zij ontving een hunner met een geweldige kaakslag, die de man tegen de grond deed slaan en wierp de tweede met zoveel kracht van zich af, dat hij om en om over de vloer rolde.

Voor deze weer op de been had kunnen zijn, had de kamenier zich over de rand van het ijzeren balkon geslingerd.

Een seconde later was er niets meer van haar te zien.

Als een dolle rukte Fontenelle aan de middelste stijl, die in de deuropening was blijven zitten, vloekend als in de goede oude tijd, toen hij nog in de Centrale Markthal zijn inkopen ging doen.

De tweede rechercheur was over-eind gekrabbeld en naar het venster geijld; hij keek over de leuning van

het ijzeren balkon en maakte een gebaar van woede.

Hij scheen met zijn handen tekens te geven naar iets of iemand, die zich op straat moest bevinden, rende toen het vertrek weer binnen en ontsloot de deur met behulp van de sleutel, die er aan de binnenzijde opstak, snelde naar binnen en liep op zijn vrouw toe, door de rechercheur gevolgd.

— Dood! De ellendeling heeft haar vermoord! jammerde Fontenelle wanhopig.

— U behoeft niet zo te schreeuwen, mijnheer! riep Chanteloupe ongeduldig. Mevrouw is volstrekt niet dood, zij is slechts bedwemd. Maar zie, daar ligt een briefje op haar schoot!

Fontenelle griste het weg, scheurde het met bevende vingers open en las:

Waarde heer Fontenelle,

Had ik geen gelijk, toen ik zei, dat men de dag niet vóór de avond moet prijzen? En toch heb ik mijn best gedaan! De oorhangers zijn terecht; gij zult ze in de oren van madame vinden.

Mij zijn ze te lelijk. In de stellige overtuiging dat ik met de opbrengst van de andere juwelen van madame heel wat meer nut zal kunnen stichten, dan gij het ooit zoudt kunnen doen, verblijf ik met gevoelens van sympathie en hoogachting,

John Raffles.

En nu werd het eensklaps duidelijk, dat die kamenier geen vrouw was geweest maar een man, die zijn rol voortreffelijk had gespeeld; Chanteloupe moest het met woede in zijn hart bekennen. Hij kon natuurlijk niet weten, dat het niet voor de eerste keer was, dat Charles Brand een travesti-rol had vervuld.

De nasporingen bleven de gehele nacht voortduren, zonder tot enig resultaat te leiden, en ten slotte moest de Parijse politie wel toegeven, dat zij nutteloze arbeid verrichtte, door te blijven zoeken naar een man en diens stoutmoedige medeplichtigen, die wel in de lucht schenen te zijn opgelost.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE ONBEKENDE BOKSER

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.